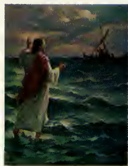
151. ÅRGANG ▪ NUMMER 10 ▪ JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ OKTOBER 2002

LIAHONA

151. ÅRGANG ▪ NUMMER 10 ▪ JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ OKTOBER 2002

LIAHONA

PÅ OMSLAGET
Forsiden: Frygt Ikke af Del Parson.
Bagsiden: Fotoillustration: Steve Bunderson.

***LILLE LIAHONAS* FORSIDE**
Fotoillustration: Steve Bunderson.

ARTIKLER

SE SIDE 36

ISÆR FOR UNGE

LILLE LIAHONA

SE SIDE 12

SE SIDE 34

SE *LILLE LIAHONA*, SIDE 2

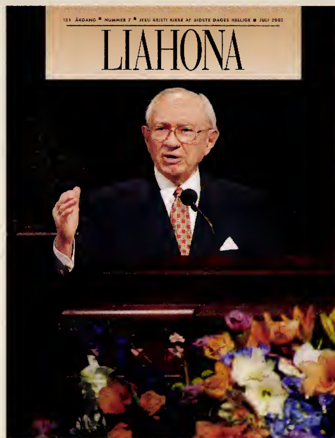
GENERAL-KONFERENCE-NUMRENE UDKOMMER TIDLIGERE

Ville det ikke være dejligt at modtage konferencenumrene af *Liahona* tidligere? Det er, hvad der sker fra og med næste nummer.

Fra og med november 2002 udkommer konferencebudskaberne i maj- og novemberudgaverne af *Liahona*, i stedet for i januar og juli. Nu vil du meget tidligere kunne studere de levende profeters ord og efterleve deres inspirerede belæringer.

Det kan betyde, at maj- og novemberudgaverne bliver en smule forsinkede, men resultatet bliver altså, at du modtager konferencenumrene af *Liahona* tidligere.

Hvis du har spørgsmål, så kontakt dine wards- eller grensledere eller dit lokale distributionscenter.

Lige det, du har brug for

Ved afslutningen af en generalkonference for nyligt sagde præsident Gordon B. Hinckley: »Jeg forundres hver gang over disse storslåede, halvårlige møder ... Jeg tror, at næsten hver eneste [siger] om en eller flere af talerne: ›Den var beregnet til mig. Det var lige det, jeg havde brug for at høre.‹

Det er efter min mening grunden til, at disse konferencer afholdes – for at styrke vore vidnesbyrd om dette værk, for at styrke os mod fristelse og synd, for at hæve vores blik og for at modtage belæring om Kirkens programmer og vores livsstil« (»Farvel indtil næste gang«, *Liahona*, juli 2001, s. 102).

Det er derfor, vi udgiver konferenceudgaverne af *Liahona* – for at give dig en skriftlig optegnelser over de budskaber, som er lige det, du har brug for.

Profeternes ord – i dit eget hjem

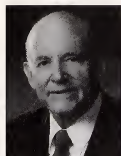
I mange år har Kirkens ledere opfordret sidste dages hellige til at studere konferencebudskaberne og til at have *Liahona* i deres hjem.

»Som medlemmer af Kirken har vi fantastiske ressourcer, der kan hjælpe os med at holde fast ved vore værdier og vandre i lydighed for Herren. Blandt disse ressourcer er de tidsskrifter, som Kirken udgiver. Gennem Kirkens tidsskrifter kan de levende profeters og apostles ord regelmæssigt komme ind i vore hjem, så de kan vejlede og inspirere os og vore familier.

Vi tilskynder alle medlemmer over hele verden til at abonnere på og læse Kirkens tidsskrifter. Vi opfordrer præstedømmeledere til at sikre sig, at ethvert sidste dages helligt hjem får den mulighed.«

Det Første Præsidentskab:
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust
1. april 1998

»Mens jeg har overvejet budskaberne ved konferencen, har jeg stillet mig selv dette spørgsmål: Hvordan kan jeg hjælpe andre med at få del i vor himmelske Faders godhed og velsignelser? Svaret ligger i at følge den vejledning, vi modtager fra dem, vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere, og de andre generalautoriteter. Lad os studere deres ord, udtalt under inspiration fra Ånden, og ofte vende tilbage til dem. Herren har åbenbaret sin vilje til de hellige ved denne konference.«

Præsident Howard W. Hunter
2. oktober 1994

»I disse tider, hvor enhver af sandhedens og retfærdighedens standarder synes at være under angreb, er det nødvendigt at sikre medlemmerne ethvert muligt redskab til at bekæmpe disse nedbrydende påvirkninger.

Kirkens tidsskrifter har afgørende betydning for Kirkens medlemmer og venner. Tidsskrifterne rummer Herrens ønske og vilje, som det formidles af hans udvalgte tjenere.«

Det Første Præsidentskab:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
21. januar 1986

»Ingen tekst eller bog udover standardværkerne bør påkalde sig Kirkens medlemmers interesse i højere grad end de udgaver af ... tidsskrifterne, som indeholder Brødrenes budskaber fra Kirkens generalkonferencer.«

Det Første Præsidentskab:
Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney
1. juli 1974

»Vi mener, at Kirkens tidsskrifter er vigtige redskaber i undervisningen af evangeliet. Hensigten med dem er ikke alene at styrke Kirkens medlemmers tro, forkynde det evige evangeliums sandhed og holde medlemmerne informeret om aktuelle og vigtige retningslinjer, programmer og begivenheder, men også at sørge for gode artikler, som kan underholde og berige dem.

Men disse hensigter kan ikke føres ud i livet, medmindre tidsskrifterne når ud til vore medlemmers hjem og rent faktisk bliver læst. Vi gentager og fremhæver derfor atter vores anmodning om, at vi gør alt, hvad vi kan for at få vore tidsskrifter ud i så mange hjem, som muligt.«

Det Første Præsidentskab:
Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney
2. oktober 1972

Oktober 2002 151. årgang. Nummer 10
LIAHONA 22990 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: J. Kent Jolley, W. Rolfe Kerr, Stephen A. West

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: Jenifer L. Greenwood
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Lisa Ann Jackson
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftasssistent: Collette Nebeker Aune

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomos S. Child, Randall J. Pixton
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Kelli L. Pratt, Rolland F. Sparks, Kari A. Todd, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Tryk-og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fox 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

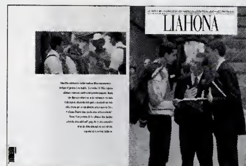
Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046-31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, kareansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada: October 2002 Vol. 151 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

GLÆDE OVER MISSIONÆRNUMMERET

Jeg glædede mig over at se de mange artikler om missionærer i oktobernummeret 2001 af *Liahona* (spansk). De gav mig en bedre forståelse af, hvor vigtig en mission er, og hvordan det er at udføre en fuldtidsmission. Jeg nød at læse hver eneste artikel. De styrkede mit ønske om at udføre en mission.

Christián Herrera Mejía,
Framboyanes Ward,
i Izapa Stav i Tapachula i Mexico

RØRT AF MIT ALLERFØRSTE *LIAHONA*

Jeg havde allerede et ønske om at udføre en fuldtidsmission, men blev så rørt af oktobernummeret 2001 af *Liahona* (engelsk), at jeg følte, at jeg straks burde tage på mission. Oktober 2001 var den måned, hvor vores første abonnement begyndte, og jeg holder allerede meget af *Liahona*.

Allwyn Arokia Raj Kilbert,
Coimbatore 1. Gren i Bangalore,
Distrikt i Indien

JEG BAD OM ET EKSEMPLAR

Da jeg blev medlem af Kirken, hørte jeg ofte om *Le Liahona* (fransk), men jeg vidste ikke rigtig, hvad det var. En dag bad jeg en ven om et eksemplar. Da jeg havde læst det, fyldtes jeg med glæde og med Ånden. Takket være det tidsskrift forbereder jeg mig nu på at tage på mission.

Marc Henry Simon,
Les Cayes Gren i Les Cayes,
Distrikt på Haiti

EN TROFAST LÆSER I ALBANIEN

Jeg er en trofast læser af *Liahona* (albansk), og jeg holder meget af de informationer, nyheder, budskaber og historier, som det indeholder. Jeg er taknemlig for at kunne læse det på mit eget sprog.

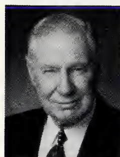
Jeg blev døbt i september 2001 i en alder af 70 år. Syv år tidligere blev jeg lammet i venstre ben og venstre arm. Mens jeg lå syg, kom missionærerne til mit hjem. Disse unge mænd fandt mig sengeliggende, og de gav mig en præstedømmevelsignelse – og de forkyndte Jesu Kristi evangelium for mig. Jeg havde mistet lysten og viljen til at læse, indtil de gav mig en pjece om Joseph Smith. Jeg bad om at få alt det læsemateriale, de kunne give mig. Ikke længe efter blev min hustru døbt. Det tog lidt længere med mig, men jeg er taknemlig over, at jeg nu er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Agim Shebu,
Tirana 4. Gren i Tirana,
Distrikt i Albanien

FRYGT *ikke*

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Når vi tænker på profeten Joseph Smith, erkender vi, at han var en mand, som besad mange storslåede egenskaber. Mod var bestemt en af disse. Selv ikke som syvårig lod han sig kue af sin frygt. Han fik tyfus, som udviklede sig til et febersår, der satte sig i hans venstre ben. For at redde hans ben måtte lægerne foretage et dybt snit og fjerne flere stykker af den inficerede knogle. Der var selvfølgelig ingen bedøvelsesmidler til rådighed dengang, og storhedens frø spirede allerede i den tapre, lille Joseph, som udholdt den smertefulde operation med den trøst, som han fandt i at blive holdt i sin fars arme.

FRYGT FOR SMERTEN

På grund af noget, som jeg selv har været ude for, kan jeg godt forholde mig til profeten Josephs oplevelse. Som dreng elskede jeg at vandre omkring i marker og enge og svømme i søer og vandløb. Min far lærte mig at gå på jagt og at fiske. En sommer tog min familie på udflugt nær Wanship i Utah. Vi overnattede i telte blandt træerne, som voksede langs flodbredden. En gruppe af vore forældres venner og deres familier tog med os og slog deres telte op i nærheden af vores. En eftermiddag tog nogle af mine små venner og jeg ud for at jage gnavere, som blev betragtet som skadedyr, fordi de åd de friske skud, som fårene havde brug for, når de græssede. Vi havde kaliber .22 rifler med, og ved et uheld blev jeg skudt lige over knæet på klos hold. Da kuglen gik gennem mit ben, føltes det, som en rødglødende ildrager blev jaget gennem kødet. Og så kunne jeg mærke, at det varme blod løb ned ad mit ben fra det hul, som kuglen havde lavet. Jeg kaldte på min far og viste ham, hvad der var sket. Han og de andre mænd gav mig førstehjælp for at standse blødningen, hvorefter de hjalp mig ind i vores bil for at køre til den nærmeste læge, som boede i Coalville.

Da lægen havde lagt mig på operationsbordet og omhyggeligt undersøgt såret, besluttede han, at han først måtte rense det hul i mit ben, som kuglen havde lavet. Da jeg så, hvordan han ville rense det, blev jeg bange af to årsager: Jeg frygtede smerten, og jeg var også bange for, at jeg ville komme til at græde. Jeg ville ikke græde, for jeg ville ikke have, at far skulle tro, jeg stadig var et lille barn. I mit hjerte bad jeg en stille bøn om, at vor himmelske Fader ville hjælpe mig, så jeg ikke kom til at græde, uanset hvor ondt det gjorde.

Lægen tog en stang, der mindede om dem, som man renser geværløb med. I den ene ende af stangen var der et hul, som han trak et stykke gazebind igennem, hvorefter det blev vædet i en steriliserende væske. Så tog lægen stangen og stak den ind i mit ben. Da den kom ud på den anden side, skiftede han gazebindet ud, vædede det med

Den tapre, unge Joseph Smith udholdt en smertefuld operation med den trøst, som han fandt i at blive holdt i sin fars arme.

TIL VENSTRE: HVIS FAR HOLDER MIG, AF LIZ LEMON SWINDLE; TIL HØJRE: FOTO: DON BUSATH

ny antiseptisk væske og skubbede det tilbage gennem hullet. Det gjorde han tre-fire gange. Det gjorde ret ondt, især når han rørte knoglen. Men min far holdt mig i hånden, og jeg bed tænderne sammen, lukkede øjne og forsøgte at ligge stille. Min himmelske Fader hørte min stille bøn, for det gjorde ikke helt så ondt, som jeg havde ventet, og jeg græd ikke. Såret heledes hurtigt og fuldstændigt. Jeg fik aldrig siden gener i det ben, heller ikke da jeg dyrkede sport i skolen senere hen. Jeg har følt et slags slægtskab med profeten Joseph lige siden, for jeg vidste, at han også havde haft et smertefuldt sår i sit ben, som heledes, og at han senere blev beskrevet som en sund og rask mand.

FRYGTEN BEHØVER IKKE AT STYRE OS

Når jeg siden er stødt ind i problemer og vanskeligheder, har jeg prøvet at tackle dem, så godt jeg kunne, idet jeg har stolet mere på vor himmelske Faders hjælp, end tårernes trøst. Jeg har gjort den erfaring, at livets byrder ikke synes så store, hvis vi ikke lader os lamme af vores sorg og smerte. Som børn af vor himmelske Fader bør vi lære at være glade, at stole på ham og ikke frygte.

USA og store dele af verden har været grebet af frygt siden terrorangrebet den 11. september 2001. Men det er ikke nogen nyhed i verdenshistorien. Brugen af terror og drab var en vigtig del af Gadiantonrøvernes strategi i løbet nephiternes historie. Den terror, som udøves i dette nye årtusind, er omhyggeligt udtænkt for at skræmme os, men vi behøver ikke at lade os styre af frygten. Den efterfølgende frygt for miltbrand var psykologisk mere nedbrydende, fordi den er mere usynlig end et flystyrt. Og dog er vi udsat for mere udbredte farer såsom stafylokokinfektioner, som finder sted hver eneste dag. Vi er parate til at acceptere farer, som vi er bekendt med, såsom at køre i bil eller gå over gaden.

Satan er vores værste fjende, og han arbejder dag og nat på at knuse os. Men vi behøver ikke at lade os lamme af frygt for Satans magt. Han har ingen magt over os, medmindre vi selv tillader det. I virkeligheden er han en kujon, og hvis vi holder stand, trækker han sig tilbage.

I den klassiske børnebog *Den hemmelige have* fortæller forfatteren Frances Hodgson Burnett historien om den forældreløse Mary Lennox, der flytter ind hos sin onkel, hvor hun møder sin fætter Colin, som holder sig for sig selv. Skønt han ikke fejler noget, er han lammet af frygt for at blive pukkelrygget, hvis han lever, og han har overbevist sig selv om, at han snart skal dø.

Mary Lennox er et ensomt barn, som er fast besluttet på ikke at interessere sig for noget. Da hun en dag går en tur på sin onkels ejendom, falder hun over nøglen til lågen til en have, som er omgivet af en høj mur. Der sker en forandring med hende, da hun træder ind i haven. Mens hun arbejder med at gengive haven dens tidligere skønhed, føler hun sig fornyet på ånd og sjæl. Colin lokkes fra sit dystre værelse ud i haven, og forfatteren skriver denne kommentar:

»Så længe Colin lukkede sig inde på sit værelse og kun tænkte på sin frygt og sine svagheder og sin afsky for mennesker, som stirrede på ham, og tilbragte timer med at fundere over pukler og en tidlig død, var han en hysterisk, halvskør lille hypokonder, som ikke kendte noget til solen og foråret, og som heller ikke vidste, at han kunne blive rask og stå på egne ben, hvis han bare gjorde et forsøg. Da nye, smukke tanker skubbede de gamle, hæslige tanker bort, fyldtes han med nyt liv, blodet strømmede sundt rundt i årerne, og ny styrke skyllede igennem ham ... Der kan ske meget mere forbløffende ting for enhver, som, når ubehagelige eller modløse tanker trænger sig på, i tide husker at fortrænge dem med gode og modige tanker. Begge dele kan ikke være der på én gang.

›Der hvor du plejer en rose, min ven,
skyder ingen tidsler op.‹«[1]

ILLUSTRATION: LYNNE MILLMAN-WEIDINGER

Da Mary Lennox, en figur fra *Den hemmelige have*, arbejdede på at gengive en have dens skønhed, oplevede hun en fornyelse af krop og sjæl. Hendes fætter, Colin, lokkes ud af sit dystre værelse og ud i haven, og han fyldes med kraft.

VOR HIMMELSKE FADER TRØSTER OS

Husk på, at Herren har sagt: »... på jer er selv alle jeres hovedhår talt« af Faderen. »Frygt derfor ikke« (Matt 10:30-31). Han kender os, han elsker os, og han kender vore behov. Han trøster os, hvis vi blot stoler på ham og hans godhed og visdom.

Der er meget, som vi ikke kan ændre på. Vi møder alle vanskeligheder og skuffelser. Men ofte viser disse sig at være muligheder. Herren kan se, hvor stærke vi er, ved at se, hvordan vi tackler vore vanskeligheder. Som Herren sagde til profeten Joseph Smith: »... [du] skal ... vide, min søn, at alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste« (L&P 122:7).

Af og til lader Herren os få prøvelser, som gør os til nyttige tjenere. I vores ønske om at præstere noget overser vi ofte, at Herren søger at rense os fra falsk stolthed og tåbelige ambitioner, så han kan lære os, hvad det vil sige at være discipel. Hans altseende øje hviler på os og våger over os som en evig, himmelsk Forælder. Når prøvelserne kommer, som de gør til os alle i dette liv, lad os da ikke synke ned i selvmedlidenhedens afgrund, men huske på, hvem, som står ved roret, og på at han er klar til at lede os gennem alle livets storme.

LAD OS IKKE KUE AF FRYGTEN

Der fortælles en historie om et skib, som kom i havsnød under et voldsomt uvejr ud for Hollands kyst:

»En robåd sejlede ud for at redde besætningen på en fiskekutter. Bølgerne var enorme, og hver eneste mand ved årerne måtte lægge alle kræfter i for at nå ud til de uheldige søfolk ude i nattens og uvejrets dystre mørke.

Det lykkedes at nå ud til den forliste kutter, men robåden var for lille, til at man kunne få hele besætningen med tilbage på én gang. Man måtte efterlade en mand derude, fordi der simpelthen ikke var plads til

ham. Der var fare for, at robåden skulle kuldsejle. Da redningsholdet nåede tilbage til stranden, stod hundreder af mennesker med lygter og ventede på dem for at lede dem på rette vej i mørket. Men det samme mandskab kunne ikke klare en tur mere, fordi de var udmattede efter deres kamp mod stormen, bølgerne og den voldsomme regn.

Så chefen for den lokale kystvagt bad folk om at melde sig frivilligt til den næste tur. Blandt dem, der uden tøven trådte frem, var en nittenårig ung mand ved navn Hans. Iført sit regntøj var han taget ned på stranden sammen med sin mor for at overvære redningsaktionen.

Da Hans trådte frem, blev hans mor grebet af panik og sagde: ›Nej, bliv her, Hans. Din far omkom på havet, da du var fire år gammel, og din storebror Pete har været meldt savnet til havs i tre måneder nu. Du er den eneste søn, jeg har tilbage!‹

Men Hans sagde: ›Mor, jeg mener, at jeg bør tage af sted. Det er min pligt.‹ Og moderen græd og vandrede rastløst om på stranden, mens Hans satte sig op i robåden, greb årerne og sejlede bort i natten.

Efter at have kæmpet med det frådende hav i mere end en time (og for Hans' mor syntes det som en evighed), kom robåden atter til syne. Da redningsholdet var kommet så tæt på stranden, at chefen for kystvagten kunne råbe til dem, dannede han en tragt med sine hænder og brølede ud mod stormen: ›Fik I reddet ham?‹

Og da så de folk, som oplyste havet med deres lygter, at Hans rejste sig op i båden og råbte af sine lungers fulde kraft: ›Ja! Og sig til mor, at det er min bror Pete!‹«[2]

En anden gang og på et andet hav var de fordums apostle om bord på et skib »mange stadier fra land og kæmpede med bølgerne, for vinden var imod.

Men i den fjerde nattevagt kom [Jesus] til dem, gående på søen.

Da disciplene så ham gå på søen, blev de skrækslagne og sagde: ›Det er et spøgelse,‹ og de skreg af frygt.

Og straks talte Jesus til dem og sagde: ›Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!‹« (Matt 14:24-27).

Lad os ikke lade os kue af vores frygt. Må vi altid huske at være frimodige, sætte vores lid til Gud og leve værdigt, så han kan lede os. Vi har ret til at modtage personlig inspiration, som kan vejlede os i vores jordiske prøvestand. Må vi leve sådan, at vores hjerte altid er lydhørt over for Åndens hvisken og trøst. □

NOTER

1. *Den hemmelige have*, s. 338-339.

2. Jacob de Jager, »You Never Know Who You May Save«, *Ensign*, november 1976, s. 56-57.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

Her er nogle eksempler på, hvordan dette budskab kan formidles:

1. Bed familiens medlemmer om at beskrive et modigt menneske. Lad nogle familiemedlemmer skiftes til at læse beretningerne om profetens Josephs Smiths og præsident Fausts barndomsoplevelser op.

2. Vis familien en plante og bed dem fortælle, hvad de ved om at være en dygtig gartner. Hvordan kan udtalelsen: »Der hvor du plejer en rose ... skyder ingen tidsler op« anvendes på overvindelse af frygt?

3. Vis familien maleriet på side 7 i dette nummer. Bed dem om at forestille sig, hvad de ville have følt, hvis de havde været om bord på det skib. Læs så Matt 14:22-27 og fortæl om en hændelse, hvor det at sætte din lid til Gud har hjulpet dig til at »være frimodig«. Lad også familien fortælle om lignende oplevelse.

De fordums apostle var om bord på et skib »mange stadier fra land og kæmpede med bølgerne, for vinden var imod. Men i den fjerde nattevagt kom [Jesus] til dem, gående på søen.«

»FRYGT IKKE,« AF DEL PARSON

Åndelige

»Sludder,« sagde jeg. »Der er ingen krokodiller her.« Men så så jeg den!

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for
De Tolv Apostles Kvorum

Jeg har altid været interesseret i dyr og fugle. Da jeg lærte at læse, fandt jeg bøger om fugle og dyr og lærte meget om dem. Da jeg var teenager, kunne jeg identificere de fleste af Afrikas dyr. Jeg kunne skelne en klippespringer fra en impala, eller en oryx-antilope fra en gnu.

Jeg har altid haft lyst til at rejse til Afrika og se dyrene, og endelig meldte muligheden sig. Søster Packer og jeg fik til opgave at besøge Sydafrika. Vi havde et meget stramt skema, og vi indviede otte kirkebygninger på syv dage.

Missionspræsidenten udtalte sig meget vagt om planerne for den 10. september. (Det er tilfældigvis min fødselsdag). Jeg troede, at vi skulle tilbage til Johannesburg i Sydafrika. Men han havde andre planer. »Der ligger et vildtreservat et stykke herfra,« forklarede han. »Og jeg har lejet en bil, så i morgen, på din fødselsdag, skal vi ud og se på Afrikas dyreliv.«

Jeg burde måske lige forklare, at Afrikas vildtreservater er noget for sig selv. Der bliver menneskene sat i bur, mens dyrene bevæger sig frit omkring. Det vil sige, at der er

KROKODILLER

indhegninger i parken, hvor de besøgende kan indlogere sig for natten. Her lukkes de så inde bag høje hegn, indtil det igen bliver lyst. Man må køre omkring, men ingen må stige ud af bilerne.

På grund af et forsinket aftensmåltid, var det for længst blevet mørkt, da vi kørte af sted til vores afsidesliggende hytte. Vi fandt frakørslen og var kørt et stykke op ad en smal vej, da motoren gik i stå. Vi fandt en lygte, og jeg trådte ud for at kigge under motorhjelmen. Da lyset ramte den støvede vej, var det første, jeg fik øje på, løvespor!

Da jeg var tilbage i bilen, stillede vi os tilfredse med at måtte overnatte der! Heldigvis blev vi reddet af en benzinvogn, som havde forladt indhegningen sent på grund af nogle problemer.

Om morgenen blev vi kørt tilbage til indhegningen. Vi havde ikke nogen bil og kunne ikke få en ny før samme eftermiddag. Vores ene dag i parken var

Med ét blev jeg overbevist! »Der er krokodiller overalt i parken,« sagde han, »ikke kun i floderne.«

ILLUSTRATIONERR: GREG NEWBOLD

ødelagt, og for mig var det en livsdrøm, som blev knust.

Jeg talte med en ung parkbetjent, og han var overrasket over, at jeg kendte så mange af Afrikas fugle. Og så tilbød han at hjælpe os. »Vi er ved at bygge en ny udsigtspost over et vandhul små 30 kilometer herfra,« sagde han. »Den er ikke helt færdig, men den er sikker nok. Jeg kører jer derud og giver jer en frokostkurv. Derfra kan I se lige så mange, jo måske flere, dyr, end hvis I kørte omkring i parken.«

På vej ud til udkigsposten tilbød han at vise os nogle løver. Han drejede væk fra vejen og ind i bushen, og inden længe havde han fundet frem til en flok på 17 løver, som lå og sov. Han kørte helt op til dem.

Vi stoppede ved et vandhul for at se dyrene komme ned og drikke. Det var i tørkeperioden, og der var ikke meget vand, faktisk kun små mudderhuller. Når elefanterne trådte i det bløde mudder, sivede vandet ned i deres fodaftryk, og dyrene kom og drak af elefantsporene.

Især antiloperne var meget sky. De nærmede sig mudderhullet, for dog straks at vende om og løbe skræmte bort. Jeg kunne se, at der ikke var nogle løver i nærheden, så jeg spurgte vores guide, hvorfor de ikke drak. Hans svar, og det er selve lektien her, var: »Krokodiller.«

Heldigvis findes der åndelig førstehjælp for dem, som er blevet bidt. Wardets biskop er den, som råder over denne førstehjælp. Han kan også behandle dem, som er blevet moralsk maltrakteret af disse åndelige krokodiller – og hjælpe dem til at blive fuldstændig helbredt.

Jeg vidste, at han måtte lave sjov med mig, så jeg spurgte en gang til: »Hvad er problemet?« Svaret lød igen: »Krokodiller.«

»Sludder,« sagde jeg. »Der er da ingen krokodiller der. Det kan enhver da se.«

Jeg troede, at han lavede sjov med den udenlandske dyreekspert, og til sidst bad jeg ham om at fortælle os sandheden. Lad mig lige minde jer om, at jeg ikke var helt uvidende. Jeg havde læst mange bøger. Desuden måtte enhver da vide, at man ikke kan gemme en krokodille i et elefantspor.

Han kunne se, at jeg ikke troede på ham, og jeg vil tro, at han besluttede at give mig en lærestreg. Vi kørte hen til et andet sted, hvor bilen kunne holde på en forhøjning over mudderhullet, så vi kunne kigge ned på det. »Der,« sagde han. »Se selv.«

Jeg kunne ikke se andet end mudder, en smule vand og de sky dyr, der holdt sig på afstand. Men så fik jeg pludselig øje på den! En stor krokodille, som lå i mudderet og ventede på, at et

uforsigtigt dyr skulle blive tørstigt nok til at komme hen og drikke.

Med ét blev jeg overbevist! Da han kunne se, at jeg var villig til at lytte, forsatte han sin belæring. »Der er krokodiller overalt i parken,« sagde han, »ikke kun i floderne. Der findes ikke noget vand her, hvor der ikke også er krokodiller i nærheden. Det kan du være helt sikker på.«

Guiden var venligere mod mig, end jeg havde fortjent. Min bedrevidende hån af hans første udtalelse om krokodiller, kunne have fået ham til at sige: »Du kan jo selv gå ud og se efter!«

Jeg kunne jo selv se, at der ikke var nogle krokodiller. Jeg var så selvsikker, at jeg tror, at jeg måske var stået ud for at se, hvad der var. En så arrogant holdning kunne have været livsfarlig! Men han var tålmodig nok til at belære mig.

Jeg håber, at I lytter mere til jeres vejledere, end jeg gjorde til min ved den lejlighed. Min Karl Smart-holdning var mig bestemt ikke værdig, og den er heller ikke jer værdig. Jeg er ikke stolt af det, og jeg tror, jeg ville skamme mig over at fortælle jer det, hvis det ikke var, fordi det kunne hjælpe jer.

De, der er noget ældre end jer, har undersøgt vandhullerne og hæver en advarselsrøst om krokodiller. Ikke bare de store grå krybdyr, som kan bide jer midt over, men åndelige krokodiller, som er uendeligt meget farligere og mere bedrageriske og mindre synlige end de godt camouflerede krybdyr i Afrika.

Disse åndelige krokodiller kan slå jeres sjæl ihjel eller lemlæste den. De kan ødelægge jeres og jeres kæres sjælefred. Det er dem, der skal advares imod, og der findes næppe det jordiske vandhul, som ikke vrimler med dem.

På en anden rejse til Afrika drøftede jeg denne oplevelse med en vildtbetjent i en anden park. Han forsikrede mig om, at man vitterlig kan gemme en krokodille i et elefantspor – ja, en, som er stor nok til at bide et menneske midt over.

Så viste han mig et sted, hvor en tragedie havde udspillet sig. En ung mand fra England havde arbejdet på hotellet en sæson. Trods vedvarende og gentagne advarsler kravlede han over hegnet for at se på noget, som lå på den anden side af en lille vandpyt, der ikke engang var dyb nok til at dække hans tennissko.

»Han var end ikke nået to skridt ud i den,« sagde vildtbetjenten, »før en krokodille havde fået fat i ham, og der var intet, vi kunne gøre for at redde ham.«

Det synes næsten imod vores natur, at tage mod vejledning fra andre, måske især når vi er unge. Men der er tidspunkter, hvor vores overlevelse afhænger af, at vi lytter til vore vejledere, uanset hvor meget vi tror, at vi selv ved, eller hvor meget vi mener at have lyst til noget.

Det er frygteligt at tænke på den unge mand, som blev ædt af en krokodille. Men det er slet ikke det værste, der kan ske. Der er moralske og åndelige farer, som er værre end tanken om at blive gnasket i stykker af et kæmpe krybdyr.

Heldigvis er der vejledere nok, som kan hjælpe os med at undgå alt dette, hvis vi er villige til at tage imod råd i ny og næ. Hvis I vil lytte til jeres forældres, jeres læreres og jeres lederes råd, mens I er unge, kan I lære at følge den bedste af alle vejledere, nemlig Helligåndens hvisken. Det er personlig åbenbaring. Der er en proces, som kan hjælpe os til at være opmærksomme på åndelige farer. Ligesom guiden advarede mig, kan I modtage signaler, som advarer jer mod de åndelige krokodiller, som lurer forude.

Heldigvis findes der åndelig førstehjælp for dem, som er blevet bidt. Wardets biskop er den, som råder over denne førstehjælp. Han kan også behandle dem, som er blevet moralsk maltrakteret af disse åndelige krokodiller – og hjælpe dem til at blive fuldstændig helbredt.

Den oplevelse i Afrika var endnu en påmindelse for mig om at følge Guiden. Jeg følger ham, fordi jeg selv vil. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han lever, at Jesus er Kristus. Jeg ved, at han har et legeme at kød og ben, at han leder denne kirke, og at det er hans mål at føre os alle sikkert tilbage til sin nærhed. ☐

Tilpasset fra en tale ved aprilkonferencen 1976.

FARE FORU

Undgå pornografiens faldgrube

Ville du gå tæt på klippespaltens rand og risikerer at falde i? Eller ville du holde dig langt fra faren og opnå alt det, som en kærlig himmelsk Fader ønsker at give dig?

Det har været en fantastisk dag oppe på det sneklædte bjerg, den mest udfordrende klatretur, som du og dine venner hidtil har været ude på. Da I nærmer jer toppen, får du øje på en dyb klippespalte forude – sådan en klippespalte, som kan opsluge en vandrer uden at efterlade nogen spor. Ville du vandre tæt på klippespalten og sætte alt på spil? Advarer du dem, som går bag dig, eller lader du dem klare sig selv?

Pornografi er som sådan en klippespalte. En af de største farer ved det er, at man måske ikke erkender, hvor lumsk det er, før man er fanget i fælden. Tre unge sidste dages hellige fortæller anonymt deres beretninger. Vi har kaldt dem Blair, Ryan og Rob. De håber, at deres oplevelser kan hjælpe andre til at undgå denne faldgrube. Og de giver andre, der kæmper en lignende kamp, gode råd om, hvordan de kan undslippe.

Blair: Jeg er vokset op i Kirken og har et vidnesbyrd. Men der er en side af mit liv, som kun få kender. Da jeg var syv år, så jeg ofte en pornografisk plakat, som hang på væggen hos naboens teenagesøn. Den gjorde et indtryk på mig, som jeg ikke kunne slippe. Uværdige tanker fik mig til at udvikle en uværdig vane, som jeg ikke syntes, at jeg kunne bryde.

Ryan: Da jeg var omkring 12 år gammel, besøgte jeg en god ven. Han og en flok af de andre drenge fra kvarteret var samlet omkring computeren. For sjov sagde jeg: »Sidder I og glor på porno?«

De svarede: »Hvordan kunne du gætte det? Kom lige og se.«

Det blev begyndelsen på et af mine problemer. Snart begyndte jeg at benytte familiens computer til at finde flere og flere billeder.

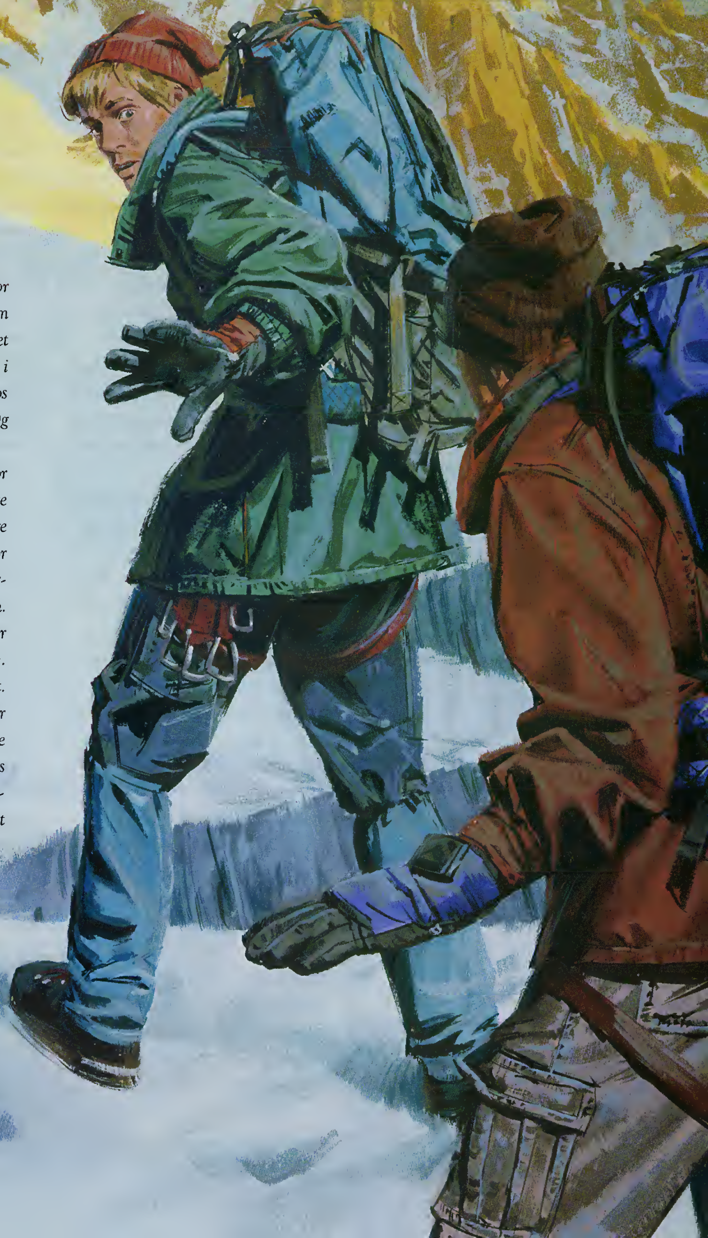
Rob: Man opdager som regel ikke, at man har et problem, før man er så langt ude, at man ikke kan se lyset mere. Det var det, der skete for mig. Jeg var nysgerrig og retfærdiggjorde min hang til pornografi med, at de andre drenge på skolen også kiggede på det, og de syntes ikke at have problemer med det.

BARE ET KIG ELLER FANGET PÅ KROGEN?

Til at begynde med vækker pornografi folks nysgerrighed. Det synes ikke så farligt bare at kigge på det. Vi er alle gået ind

ILLUSTRATIONER AF PAUL MANN

DE!

i en forretning bare for at kigge – ikke for at købe noget. Men det her er en enorm forretning med et næsten ubegrænset varesortiment. Når vi først er gået ind i forretningen, er der meget, som lokker os til at tilfredsstille vores nysgerrighed. Og nysgerrigheden bliver aldrig stillet.

Der er meget her i livet – som for eksempel klapperslanger eller forladte mineskakter eller narko – som kan drage vores nysgerrighed. Men når vi ved, hvor farlige de er, går vi bort fra dem eller forlader festen eller slukker for computeren.

Når det gælder pornografi, er der ikke noget, der hedder »bare et kig«. Det at kigge på det er nemlig problemet. Når man kigger på pornografi, vækker det seksuelle følelser. Vi kan let blive afhængige af de dejlige følelser, især hvis de synes at lette stress eller anspændthed – og så kan vi komme ud i et afhængighedsforhold, der er lige

Hold dig langt fra faren

Det er både farligt og forkert bevidst at kigge på noget, som stimulerer seksuelle tanker. Vore omgivelser er fulde af den slags. Og eftersom de ofte er lovlige og almindelige, kan det til tider være svært at undgå at se dem.

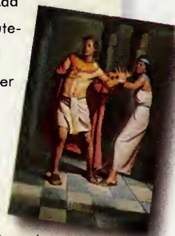
Men du behøver ikke at lade dig fange af dem. Hvis du hver dag ifører dig Guds fulde rustning ved at bede, studere skrifterne og gøre dit bedste for at holde budene, kan du udvikle styrke til at modstå denne og enhver anden fristelse.

Her er nogle måder, hvorpå du kan undgå den farlige, åndelige klippespalte, som hedder pornografi.

1. Erkend det, når du ser det. En enkel definition lyder sådan: Pornografi er enhver form for underholdning, som gør brug af utugtige og upassende billeder til at stimulere seksuelle fornemmelser. Så selv et almindeligt tv-program eller en reklame kan være pornografisk. Hvis billeder vækker seksuelle fornemmelser i dig, så bør du undgå dem.

2. Bryd den følelsesmæssige forbindelse. Der er en forbindelse mellem enhver form for afhængighed og følelser som stress, anspændthed og depressioner. Hvis du føler dig stresset eller anspændt, så skal du tackle de følelser direkte – i stedet for at bruge pornografi eller andre destruktive midler til at dulme dem. Bøn, skriftstudium, motion, gode venner og regelmæssig overværelse af Kirkens møder kan hjælpe dig. En forælder, en kirkeleder eller en anden voksen, som du stoler på, kan være en livline for dig, hvis problemerne bliver for store til, at du kan klare dem selv.

3. Surf med omtanke. Hvis I har internetopkobling derhjemme, så bed dine forældre om at installere et filter. Men lad være med at stole hundrede procent på filteret. Det kan svigte. Det kræver selvbeherskelse. Lad være med at have computeren i dit soveværelse. Lad den stå et sted, hvor der er andre omkring dig.

4. Vær en moderne Josef. Kan I huske, hvad Josef gjorde, da Potifars hustru ville lokke ham til noget umoralsk? Josef »flygtede ud« (1 Mos 39:12). Eller med andre ord, han stak af. Hvis du bliver udsat for pornografi, så kom straks væk – hvad enten det sker ved et klik med musen, et skift med fjernbetjeningen eller en hurtig retræte fra en vens hus.

5. Få den stærkeste hjælp af alle. Lad ikke din ånd svækkes af mangel på næring. En fast kost af retskaffen påvirkning – såsom bøn, skriftstudium, APUP, seminar og en omhyggelig gennemgang af Til styrke for ungdommen – kan give dig den styrke, som du har brug for til at klare dig i en verden, som har åndelige klippespalter overalt. ☐

FOTOS: JED A. CLARK, UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET; *JOSEF OG POTIFARS HUSTRU*, AF DEL PARSON

så svært at bryde som afhængighed af narkotika eller spiritus.

Rob: Nysgerrighed blev til interesse, og interessen udviklede sig til en stærk vane. Og meget hurtigt var jeg afhængig. Jeg kom hjem fra skole og gik lige ind til computeren, hvor jeg så sad i timevis. Mine venskaber led under det. Og det samme gjorde mine lektier, mine familiebånd og – vigtigst af alt – min åndelighed.

På det tidspunkt, hvor jeg havde allermest brug for Åndens tilskyndelser, blev jeg mindre og mindre i stand til at fornemme dem. Livet blev en konstant kamp med depressioner.

Min sjæl hungrede, og det eneste, som jeg bød den på, rummede ingen næring. Jeg var skuffet over mig selv, og så fordybede jeg mig i pornografien for at få det bedre. Men pornografien gjorde mig bare endnu mere ude af det.

GØR SKADEN OP

Skyldfølelse, frygt og depression er almindelige følelser blandt dem, der beskæftiger sig med pornografi – skyldfølelse, fordi de ved, at det, de gør, er forkert; frygt, fordi de er bange for, at deres hemmelighed skal blive opdaget; og depression, fordi de ikke længere føler Ånden. Forholdet til familie, venner, Kirkens ledere og Herren lider under det.

Blair: Min selvtillid svandt, både i Kirken, i skolen og alle andre steder. Ofte følte jeg mig meget alene, kejtet og uværdig. Hvis en pige syntes om mig, tænkte jeg: »Hun ville ikke synes om mig, hvis virkelig kendte mig.« Jeg undgik andres selskab.

Rob: Jeg kom i Kirken i alle de år, men jeg var mentalt inaktiv. Jeg blev ved med at gå i kirke, for ikke at gøre mine forældre kede af det. Men jeg vidste, at den livsstil, som jeg var grebet af, var forkert. Jeg bemærkede en forandring i min egen fremtoning, dag for dag, år for år. Jeg blev hærdet og kold. Jeg løj for mine forældre, min biskop og alle andre. Inderst inde var mit sind i oprør, og jeg led åndeligt.

NØGLEN TIL FORANDRING

Mens disse unge mænd kæmpede med deres hang til pornografi, forsøgte de hver især at overvinde det på egen hånd. Men lige som en vandringsmand, som er fanget i en farlig klippespalte, havde de alle tre brug for hjælp. Den nøgle, som betød forandring i deres liv, var at tale med deres biskop.

Blair: Jeg bad om styrke til at give slip på disse fristelser. Jeg skrev en liste over ting, såsom bøn, skrifterne og rene tanker, der kunne hjælpe mig til at nærme mig Gud. Men skønt jeg gjorde mit bedste, løste det ikke mine problemer.

Jeg krympede mig ved tanken om at skulle bekende det for min biskop. Jeg mente, at det var bedre at fortælle biskoppen om problemet, når jeg havde lagt det bag mig. Men til

Mange mennesker prøver at overvinde afhængighed af pornografi på egen hånd. Men ligesom en vandrer, som er fanget i en farlig klippespalte, har de brug for hjælp. Nøglen til deres redning er at tale med biskoppen eller grenspræsidenten.

sidst gik det op for mig, at jeg aldrig ville lægge det bag mig, medmindre jeg bekendte. Når Gud nu allerede kendte min kamp, og når jeg følte mig godt tilpas ved at drøfte det med ham i bøn, hvorfor så ikke tale med Guds tjener ansigt til ansigt? Da jeg endelig besluttede mig for at bekende, følte jeg en fred, der bekræftede, at det var det rette valg.

Hvis du kigger på pornografi, er du ikke moralsk ren, selv om du ikke har gjort noget andet umoralsk. Rob taler om, at han blev klar over, at han ikke var værdig til at tage i templet eller på mission.

Rob: Jeg bøjede mig ydmygt for Herren og tryglede ham grædende om større styrke. Nat efter nat bad jeg, og til sidst blev jeg klar over, at jeg måtte tale med min biskop om det. Det var det sværeste af det hele – at indrømme over for en anden, at jeg havde et problem. Jeg blev ved med at tro, at jeg kunne klare det på egen hånd, og at ingen andre behøvede at få noget at vide. Jeg ville have, at det skulle være mellem Gud og mig. Men jeg nåede til sidst et punkt, hvor jeg blev klar over, at det var umuligt. Jeg henvendte mig til min biskop og begyndte en lang og vanskelig omvendelsesproces.

DU ER IKKE ALENE

Omvendelse er måske nok vanskelig, men det er samtidig opmuntrende og fyldt med håb.

Om dem, der kæmper med hang til pornografi, siger en biskop: »Der er hjælp at få. Omvendelsesprocessen er netop det – en proces. Det tager sin tid at bryde negative mønstre, og hver eneste lille sejr på vejen skal anerkendes, bekræftes og fejres. Nogle af dem, jeg har arbejdet med, kæmper stadig, men i det mindste skjuler de sig ikke mere. De har opbygget et netværk, som støtter dem. De er blevet klar over, at de ikke behøver at kæmpe alene med udfordringen.«

En tidligere biskop forklarer: »Udover min egen familie tror jeg ikke, at der var nogen andre i mit ward, som jeg elskede så højt, som dem, der kom med sønderknust hjerte og søgte tilgivelse og fred. De var mere interesseret i, hvad Herren syntes om dem, end hvad andre mennesker syntes. Jeg respekterede deres mod og ønske om at rette op på deres problemer. Jeg har grædt for dem. Jeg glædede mig, når de var rene og hele igen. Og bagefter betragtede jeg dem ikke som tidligere syndere – kun som elskede brødre og søstre.«

»Stol på Herren,« rådede ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum. »Han ved, hvad han gør. Han kender allerede dine problemer. Og han venter på, at du beder om hjælp« (»Stol på Herren«, Stjernen, *juli 1989, s. 31).*

HVORDAN HAR BLAIR DET NU?

Jeg følte en lettelse, da jeg holdt op med at skjule det. Da jeg delte byrden med min biskop og min familie, behøvede jeg ikke længere at kæmpe mod afhængigheden alene. Nu holder jeg fast i mit netværk.

Et problem, som havde domineret min ungdom, kunne ikke bare overvindes på et øjeblik. Vejen har været lang og hård – og den fortsætter. Det

Profets advarsel

»[Jeg] … beder … jer unge mænd indtrængende om at holde jer selv fri for verdens vanære. I må ikke indlede jer på tarvelig snak i skolen. I må ikke fortælle sjofle vittigheder. I må ikke fjolle rundt på internettet for at finde pornografisk materiale. I må ikke ringe til et særnummer for at lytte til sjofelheder. I må ikke leje videofilm, der indeholder nogen form for pornografi. Denne slags slibrigheder er simpelthen ikke noget for jer. Hold jer fra pornografi, som I ville undgå en alvorlig sygdom. Pornografi er lige så ødelæggende. Den kan blive en vane, og de, der hengiver sig til den, kan til sidst ikke lade være. Den er vanedannende.

De, der producerer den, har en omsætning på fem milliarder dollars om året. De gør den så … tillokkende, som de kan. Den forfører og ødelægger sine ofre. Den findes overalt. Den findes alle vegne omkring os. Jeg beder jer unge mænd indtrængende om ikke at have noget med den at gøre. I kan simpelthen ikke tillade jer det« (»Lev værdigt til at få den pige, I en dag vil ægte«, *Stjernen,* juli 1998, s. 52). □

TIL HØJRE: FOTOILLUSTRATION: WELDEN C. ANDERSEN

er ikke længere nok at *se* glad ud. Jeg vil *være* glad. Jeg lærer Kristus at kende og får en forståelse af forsoningen. Frelseren giver mig den styrke, jeg har brug for, så min selvtillid og selvrespekt øges dag for dag.

OG RYAN?

Jeg var ærlig over for min biskop. Og da min far talte med mig, var jeg også ærlig over for ham. Vi arbejdede med problemet sammen. Vi besluttede, at vi i en periode ikke skulle have internet derhjemme. Det var en stor hjælp.

Nu bliver jeg snart 16, og jeg er glad for, at jeg har besluttet mig for ikke at lade pornografien styre mit liv. Jeg har det bedre med mig selv, og jeg ser anderledes på piger, end jeg gjorde før. Med min biskops hjælp forbereder jeg mig på at komme i templet, udføre en mission og få et godt ægteskab en dag.

OG ROB?

Det krævede tid og oprigtig indsats at bryde dårlige vaner. Med tiden fandt min præstedømmeleder mig værdig til at udføre en mission. Den dejligste følelse var at tage i templet og vide, at jeg er ren. Den Ånd, som jeg ønskede at føle i mine teenageår, skyldede tilbage i mit hjerte og mit liv. Jeg er dybt taknemlig for Jesu Kristi forsoning.

Djævelen arbejder stadig med mig og prøver at få mig til at falde tilbage. Men jeg har lært at iføre mig Guds fulde rustning hver dag. Jeg ved, at Jesus Kristus elsker mig, og jeg elsker ham.

OG DIG?

Den bedste måde at undgå problemer med pornografi på, er ved at holde sig så langt fra det, som muligt. Men hvis du kæmper med hang til pornografi eller en anden uværdig vane, så tal med din biskop eller din grenspræsident. Han elsker dig, han vil være diskret, og han kan hjælpe dig med at anvende forsoningens kraft i dit eget liv. Med hjælp fra Frelseren og hans tjenere kan du opnå den styrke, som du har brug for. Du kan blive ren og selvsikker og værdig på enhver måde. □

Et vanedannende stof?

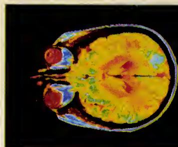

FOTO AF HJERNESCANNING: PHOTO DISC

Pornografi kan være meget vanedannende. Videnskabelig forskning – deriblandt en ny teknologi til hjernescanning – er begyndt at vise, at pornografi kan forårsage fysiske og kemiske forandringer i hjernen, som minder om dem, der forårsages af narkotika. Den eneste sikre måde at undgå faren på, er ved at holde sig langt fra pornografi.

Hvis du er blevet afhængig, skal du søge hjælp. Den første, du skal tale med, er din biskop eller grenspræsident. Han kan hjælpe dig med at gøre brug af Frelserens forløsende og helbredende kraft. Han kan også hjælpe dig med at få professionel hjælp, hvis det er nødvendigt. Lad være med at prøve at klare det på egen hånd.

Pornografi er ikke bare tilgængelig, det faldbydes og markedsføres. Ingen – hverken en voksen, en hjemvendt missionær eller nogen anden – er så moden eller så stærk, at han eller hun kan løbe den risiko bevidst at udsætte sig for det. Man skal være på vagt hele sit liv. Og det gælder især for dem, der tidligere har haft problemer med pornografi. Det er ligesom at have været på afvænning fra et narkotika- eller alkoholmisbrug. Man må end ikke vende tilbage for lige at smage på det, for man kan blive overvældet igen på et øjeblik. □

JERЕМIAS: Som pottemagerens ler

Den måde, hvorpå Herren omsorgsfuldt formede profeten Jeremias' liv på, minder os om, hvordan han kan forme vores liv.

Ældste Jean A. Tefan
Halvfjerdser-områdeautoritet

Hans navn betyder »Jahve ophøjer«, og han var frygtløs i sin tjeneste for Herren; og dog oplevede profeten Jeremias mange åndelige kvaler.

I den første del af Jeremias' næsten 40-årige virke i Jerusalem, befalede Herren ham at tage hen til en pottemager (se Jer 18:1-2). Jeremias betragtede pottemagerens arbejde og så, hvordan han drejede den nederste drejeskive med fødderne, mens han med hænderne bearbejdede det fugtige ler på den øvre drejeskive. Pottemageri er et af de ældste håndværk blandt civiliserede mennesker. Jeremias så, at pottemageren fik øje på en fejl i den krukke, han var ved at forme. Det vakte Jeremias interesse, at pottemageren slog krukken sammen med hånden og straks begyndte at forme en ny (se Jer 18:3-4). Herren stillede så det retoriske spørgsmål: »Kan jeg ikke gøre med jer, Israels hus, som denne pottemager gør?« (Jer 18:6). Dette spørgsmål kunne også have været rettet til Jeremias.

Han var en profet, som oplevede en af de mørkeste perioder i Israels ugudelighed, men trods alt erkendte han den Store Pottemagers dygtige hænder, som dannede hans karakter til et smukt kunstværk. Begivenhederne fra hans liv minder os om, at vi skal overgive hele vores liv, uanset hvor vanskeligt det kan synes, i Herrens kærlige hænder.

HANS KALDELSE TIL TJENESTEN

Jeremias blev født i byen Anatot, som lå cirka fem kilometer nordøst for Jerusalem. Hans far, Hilkija, var »en af præsterne i Anatot i Benjamin« (Jer 1:1). Mens Jeremias endnu var meget ung, kaldte Herren ham til profet: »... overalt, hvor jeg sender dig, skal du gå, og alt, hvad jeg befaler dig, skal du tale« (Jer 1:7). Til at begynde med modsatte Jeremias sig Herrens tillid til ham: »Ak, Gud Herre, jeg er ung; jeg forstår ikke at tale« (Jer 1:6). Men Herren kendte til Jeremias' potentiale: »Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig ... jeg gjorde dig til profet for folkene« (Jer 1:5).

På samme måde kender Herren hver af os og har udpeget os til at komme ned på jorden i en tid og på et sted, som var bedst for os. Han kan forme os gennem vores kaldelser til at tjene i hjemmet eller i Kirken. Min hustru og jeg fik en større forståelse af dette princip, da vi blev kaldet til at præsidere over Suva-missionen i Fiji. Vi talte ikke flydende engelsk, og især min hustru følte sig overvældet. Hun modtog en særlig velsignelse, som lovede denne gave, da hun blev indsat. Hun studerede flittigt og øvede sig på engelsk derhjemme og sammen med missionærerne. Snart var hun i stand til at tale på engelsk til missionærerne ved zonekonferencer i Fiji, Vanuatu og Kiribati. Til gengæld underviste hun de missionærer, som tjente i Ny Kaledonien, på fransk. Hun følte, at Herren havde kaldet hende til at tjene folk af begge sprog; derfor skulle hun kunne tale begge sprog. Denne oplevelse formede og velsignede hende, vores familie og de mennesker, som hun har haft mulighed for at undervise, selv om hun stadig taler engelsk med en smule fransk accent.

ILLUSTRATIONER: MICHAEL T. MALM

HANS FØJELIGHED

En vigtig faktor i Jeremias' formgivningsproces var hans føjelighed, hvilket vil sige hans villighed til at bøje sig for Guds befalinger, at være fleksibel nok til utvungent og vedvarende at bøje sig for Guds vilje. Ydmyghed, lydighed, tro og manglen på stolthed er egenskaber, som fremmer føjelighed. Den Store Pottemager satte ofte Jeremias' lydighed på prøve.

Engang gav Herren Jeremias besked på at købe en lerkrukke, knuse den for øjnene af folkets ledere og derefter modigt profetere: »Dette siger Hærskarers Herre: Som man knuser en pottemagers kar, så det ikke kan sættes sammen igen, sådan vil jeg knuse dette folk og denne by« (Jer 19:11; se Jer 19:1-15). Jeremias' udførelse af denne opgave med at fremkomme med en så dramatisk fordømmelse af sine politiske ledere fordrede tapper lydighed og en tilsidesættelse af egen sikkerhed.

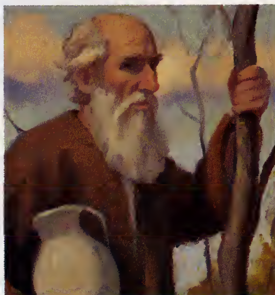
Derefter kom Herrens ord til Jeremias og bød ham

Profeten Jeremias oplevede en af de mørkeste perioder i Israels ugudelighed, men trods alt erkendte han den Store Pottemagers dygtige hænder.

at anvende sig selv som illustrationsmateriale. Jeremias fik besked på at lave et åg, som dyrene bruger, ud af reb og stænger, tage det over nakken og træde frem for kong Sidkija og Jerusalems gesandter. Jeremias må have taget sig besynderlig ud foran disse indflydelsesrige og mægtige mænd! Jeremias fortalte dem, at hvis de ikke frivilligt underkastede sig Babylons konge og tjente ham som oksen i et åg, så ville Herren udrydde dem (se Jer 2:1-11).

I disse og mange andre tilfælde var Jeremias føjelig nok til at gøre det, som Herren befalede, uanset hvor besynderlig, upopulær eller tåbelig, det gjorde ham i andres øjne.

Mens jeg tjente som missionspræsident, traf jeg mange unge mennesker, som også udviste denne føjelighed. Jeg traf Olivier Pecqueux første gang under et besøg i Ny Kaledonien. Han var 24 år gammel og gjorde tjeneste i militæret. Han var ikke aktiv i Kirken, men levede et verdsligt liv. Men Herren havde andre planer med ham. På hans opfordring mødtes vi og drøftede hans patriarkalske velsignelse. Han besluttede sig for at ydmyge sig, omvende sig og lade Herren forme hans liv. Kort efter blev han kaldet på fuldtidsmission, og han blev en af mine dygtigste ældster. I dag studerer han, og han blev for nylig gift i templet i Tahiti.

Jeremias var føjelig nok til at gøre, hvad Herren befalede, uanset hvordan han så tog sig ud i andres øjne.

Vore beslutninger bør ligeledes udvise føjelighed og et håb i Kristus, som det blev udtrykt af ældste Hugh W. Pinnock (1934-2001): »Når vi begår fejltagelser, sådan som det gamle Israel gjorde, kan vi tage det, som vi har ødelagt, og begynde forfra. Pottemageren gav ikke bare op og smed leret væk ... og vi må ikke miste håbet og forkaste os selv. Ja, det er vores opgave at overvinde vore problemer, at tage det, som vi har og er, og begynde på en frisk.«[1]

DET, SOM HAN LED

Jeremias var en mand, som oplevede mange lidelser (se Klages 3:1). Faktisk advarede Herren ham, da han blev kaldet, om at konger, fyrster, præster og folk ville kæmpe imod ham. »... men [de skal] ikke overvinde dig, for jeg er med dig og redder dig« (Jer 1:19), lovede Herren. Det følgende er kun to af de vanskeligheder, som Jeremias måtte udholde.

Da Pashkur, den præst, som havde ansvaret for at holde ro og orden i templet, hørte om Jeremias dramatiske knusning af lerkrukken og profeti for folket, lod han Jeremias arrestere, prygle og anbringe i blokken. Den næste dag lod Pashkur Jeremias føre frem for sig, men Jeremias gentog frygtløst Herrens ord om den overhængende ødelæggelse og tilføjede: »Du, Pashkur, og alle, der bor i dit hus, skal gå i fangenskab« (Jer 20:6).

Da den babylonske hær belejrede Jerusalem, overbragte Jeremias Herrens ord til kong Sidkija og hans folk og sagde, at de skulle overgive sig. Det gjorde visse embedsmænd vrede, og de benyttede Jeremias' forsøg på at forlade byen som en undskyldning til at arrestere og fængsle ham for forræderi (se Jer 37:6-15).

Jeremias blev kastet ned i en frygtelig cisterne-fangekælder, hvor han kunne dø af sult. Cisterner er pæreformede hulninger, som er hugget ud i klippen og benyttes til at opfange og opbevare vand i. Igennem årene havde der aflejret sig mudder i bunden af denne cisterne, indtil den var så dyb, at Jeremias »sank ned i dyndet« (Jer 38:6). Havde det ikke været for kongens nubiske tjener Ebed-Meleks mod og kristuslignende tjeneste, ville Jeremias være død (se Jer 38:7-13; se også 1 Nephi 7:14).

Da babylonerkongen løb Jerusalem over ende, valgte Jeremias at blive hos sit folk i Jerusalem, hvor han fortsatte med at forkynde dem Herrens ord, selv om de konstant nægtede at lytte til hans råd. Det menes, at Jeremias døde i Egypten kort efter, at han atter havde opfordret sit folk til at vende tilbage til Herren (se Jer 44).

Jeremias' lidelser var nogle af Herrens stærkeste redskaber til at forme og lutre hans liv. På samme måde kan det, som vi lider og tålmodigt udholder, give os erfaring og gavne os (se L&P 122:7-8). Ældste John B. Dickson fra De Halvfjerds har sagt: »Det er ikke meningen, at livet skulle være let, men jeg lover de af jer, som arbejder trofast ... og med beslutsomhed tager hver eneste udfordring op ... I vil blive velsignet med en følelse af lykke ... som vil forme og opbygge os, og det kan aldrig tages fra os.«[2]

ÆRENS KAR

Den 19. december 1841 mødtes De Tolv Apostles Kvorum i profeten Joseph Smiths hjem. Ifølge referatet fra mødet, som blev ført af Wilford Woodruff, »prædikede ældste Heber C. Kimball ... om leret i pottemagerens hånd, at når det blev ødelagt i pottemagerens hånd, blev det fjernet fra drejeskiven og kastet tilbage i kurven for at blive brugt i næste portion, og det var vanærens kar; men alt det ler, som formedes godt i pottemagerens hånd ... var ærens kar.«[3]

Jeremias var en profet, som virkelig profeterede om Kristus (se Helaman 8:20). Frelseren selv anvendte Jeremias' ord til at undervise og profetere under sin jordiske tjenestegerning. Hans liv var et ærens kar, et lysende eksempel på tjeneste, føjelighed og langmodighed for de hellige i dag.

Vores liv kan også være ærens kar, smukke kunstværker i den store Pottemagers hænder, hvis vi tager imod hans kald, er føjelige i hans hænder og lærer af det, som vi lider. □

Ældste Jean A. Tefan er halvfjerdser-områdeautoritet i Stillehavsområdet.

NOTER

1. »En ny begyndelse«, *Den danske Stjerne*, oktober 1982, s. 21.
2. »Ingen sagde, at det ville blive let«, *Stjernen*, januar 1993, s. 44.
3. *History of the Church*, 4:478.

Herren befalede Jeremias at smadre en lerkrukke for øjnene af folkets ledere og derefter profetere om deres undergang. Det krævede tapper lydighed af Jeremias at udføre den opgave.

Spørgsmål & svar

For det meste er jeg ked af det, hvad kan jeg gøre for at blive gladere?

Svarene er ment som en hjælp og vejledning og er ikke udtryk for Kirkens officielle lære.

LIAHONAS SVAR

Profeten Lehi sagde: »... det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting« (2 Nephi 2:11). For at Guds skabninger kan opfylde formålet med deres skabelse, skal der være modsætninger – sundhed og sygdom, godt og ondt, lys og mørke, lykke og sorg. Tristhed er derfor en nødvendig del af dette liv.

Men du bør være på vagt, hvis du ofte er ked af det eller føler dig deprimeret i længere perioder. Hvis du lider af disse følelser i overdreven grad, så tal straks med dine forældre eller en leder i Kirken. Søg Herrens hjælp gennem bøn og præstedømmevelsignelser. Hans hjælp er altid tilgængelig.

FOTO ILLUSTRATION AF STEVE BUNDERSON

Hvis din bedrøvelse varer ved, kan det være, at dine forældre eller kirkeledere opfordrer dig til at søge hjælp hos en pålidelig ekspert, som for eksempel en læge eller en psykolog, så de kan afgøre, om du er fysisk eller følelsesmæssigt ude af balance. Terapi, medicin og andre lægelige hjælpemidler kan være en del af løsningen.

Det kan også være en hjælp at huske på, at det er Satan, som ønsker, at vi skal være ulykkelige. Lehi forkyndte, at fordi Lucifer »faldt fra himlen og blev ulyksalig for evigt, søgte han også at gøre den hele menneskeslægt ulykkelig« (2 Nephi 2:18). Satan og hans ledsagere frister os til at synde, for synd gør os ulykkelige. De hvisker også tvivl og

modløshed til os, frister os til at tvivle på os selv, vores vidnesbyrd og vore muligheder som Guds børn.

Hvis din bedrøvelse skyldes synd, kan du udøve tro på Jesus Kristus og omvende dig. Det er måske ikke en let proces, men der findes ingen større glæde end at vide, at dine synder er blevet bragt ud af verden ved omvendelse. Din biskop eller grenspræsident kan hjælpe dig. Hvis din nedtrykthed udspringer af modløshed eller tvivl, kan du søge Helligåndens følgeskab til at styrke din tro på Frelseren. I begge tilfælde er bøn og præstedømmevelsignelser en hjælp.

Somme tider er der ydre årsager til tristheden. Vore kære dør; venner vender sig imod os; folk er hensynsløse; man kan blive ramt af ulykker eller sygdom. De erfaringer, som giver os udvikling, er ikke altid behagelige. Til tider må man bare holde ud og søge trøst i Herrens løfte om, at han ikke vil lade en komme ud for mere, end man kan bære (se Alma 13:28).

Vi møder alle vanskeligheder i dette liv, men med Herrens hjælp kan vi udholde dem. »Mennesket er til for at kunne nyde glæde,« sagde Lehi (2 Nephi 2:25). Herren ønsker, at vi skal være glade. Skønt vi måske ikke altid er glade her, har vi det løfte, at hvis vi holder hans bud og holder ud til enden, bliver vi lykkelige i al evighed i hans nærhed en dag.

Du kan finde yderligere oplysninger på engelsk på **www.ldsfamilyservices.org.**

LÆSERNES SVAR

Når jeg er ked af det, tænker jeg på Frelserens offer, og så fyldes jeg med varme: »Han gjorde det for mig.« Herren ønsker, at vi skal være glade og lykkelige og nyde hans velsignelser.

Veronica Toledo Lazanas, 19, Pasig 1. Ward, Pasig Stav i Filippinerne

Hvis du vil være mere glad, kan du udvikle større kærlighed til Gud og dine medmennesker ved at være god mod dem omkring dig. Ydmyg dig og giv dig tid til at tjene andre.

Obioma Madumere, 17, Old Umuahia Gren, Umuahia Stav i Nigeria

Herren har vist os vejen til lykke, nemlig at efterleve evangeliet. Ved at gøre det indbyder vi Guds Ånd i vores tilværelse, og så kan dårlige følelser ikke finde plads i vores hjerte.

Virginie Teihotaata, 23, Uturoa Ward, Raromatai Stav i Tahiti

»Lykkens odysse«

»De mange timer, jeg har tilbragt med at lytte til mænds og kvinders trængsler, har overbevist mig om, at både lykke og ulykke for en stor del skyldes os selv ...

... Ingen er lykkelig 24 timer i døgnet, syv dage om ugen. I stedet for at tænke i hele dage, bør vi nok gribe lykken i små bider, idet vi lærer at genkende lykkens bestanddele og skatte dem, så længe de varer ...

... Lykkens odysse ... foregår på vadesten af uselviskhed, visdom, tilfredshed og tro. Fremgangens og tilfredshedens fjender er sådan noget som tvivl, dårligt selvværd, selvmedlidenhed, bitterhed og fortvivlelse« – Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab (»Vores søgen efter lykke«, *Liahona,* oktober 2000, s. 2-7). □

En dag var jeg så ked af det, at jeg ikke følte, at jeg kunne holde det ud mere. Jeg slog op i mine skrifter. Da jeg havde læst i dem, følte jeg fred. Jeg vidste, at min himmelske Fader var med mig og ville trøste mig.

Guadalupe Celeste Moo Dzul, 19, Calkini Gren, Calkini Distrikt i Mexico

Når jeg vil overvinde tristheden, beder jeg og læser i skrifterne og i *Liahona* (indonesisk). Skrifterne styrker min tro, og *Liahona* viser mig, at Gud elsker mig.

Susana Widya Yuliyanti, 21, Banjarsari Gren, Surakarta Distrikt i Indonesien

For at befri mig selv for dårlige følelser læser og overvejer jeg min patriarkalske velsignelse, besøger templet og stræber efter at føle den ånd, som hersker der, og trækker på den evige kraft fra Frelserens store offer – forsoningen.

Humberto Martins de Araújo, jun., 22, Caetes 1. Ward, Paulista Stav i Olinda i Brasilien

Bedrøvelse opstår ikke af ingenting, og den opstår heller ikke bare pludseligt eller ved en tilfældighed. For ikke så længe siden følte jeg mig ked af det og kunne ikke finde nogen grund til det. Da jeg bad, indså jeg, at Helligånden prøvede at advare mig om, at jeg var ved at vælge noget forkert. Jeg besluttede at ændre på min åndelige habitus. Jeg begyndte at sætte mig mål, bede mere og studere Mormons Bog.

Juliana Lazzarotti dos Neves Oliveira, 17, Santa Clara Gren, Coimbra Distrikt i Portugal

Jeg mener, at studium af skriften og bøn er den bedste hjælp til at overvinde problemer.

Ældste Atelea Moeata, jun., 20, Nuku'alofa-missionen i Tonga

Hvis du vil være glad, så gør noget godt for andre. Bring dem evangeliets lys.

Jelena Gritsenko, 16, Vladivostok 2. Gren, Vladivostok Distrikt i Rusland

Når jeg er ked af det, deltager jeg i en grensaktivitet. Jeg læser O Le *Liahona* (samoansk) eller skrifterne. Jeg stræber også efter ikke at spilde tiden. Når vi ikke bruger vores fritid klogt, kan djævelen friste os.

Tofoi A. Malaeti'a, 16, Fagasa Gren, Pago Pago Stav i Samoa

SPØRGSMÅL OG SVAR *er en ungdomsserie, og vi ønsker at trykke et bredt udvalg af svar fra unge fra flere forskellige lande. Send dit svar, så vi har det senest den 15. november 2002. Send det til* Questions and Answers 11/02, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; *eller send en e-mail til* cur-liahona-imag@ldschurch.org. *Du kan skrive dit svar på maskine eller tydeligt i hånden på dit eget sprog. Du skal vedlægge dit fulde navn, alder, privatadresse og ward eller gren og stav. Vedlæg venligst et billede af dig selv. Dette foto bliver dog ikke returneret.*

SPØRGSMÅL: *Jeg bliver 19 år til næste år og forbereder mig på at blive missionær, men jeg ved ikke meget om Det Melkisedekske Præstedømme. Hvordan adskiller mine pligter og erfaringer i Det Melkisedekske Præstedømme sig fra dem, som jeg havde i Det Aronske Præstedømme? Og hvordan bereder jeg mig bedst på at modtage Det Melkisedekske Præstedømme?* □

Side 25 af Liahona følger efter lokalsiderne og Lille Liahona.

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ■ OKTOBER 2002

Vi kommer alle sammen ud for bekymringer, sorger og svære valg. Men vi står ikke overfor dem alene. Den klogeste og stærkeste Person i universet har tilbudt at råde og trøste os døgnet rundt. Medlemmerne af Det Første Præsidentskab opfordrer os, sammen med alle de andre profeter, som har levet, til at bede.

Bøn

Præsident Gordon B. Hinckley

»Der findes en magt større end dig selv, som kan hjælpe dig. Du skal aldrig skamme dig over at bede. Knæl ned ved dagens begyndelse. Knæl ned, når dagen er forbi og bed til Herren og bed ham om at velsigne dig, når du skal løse dine problemer, at velsigne dig i din uddannelse, at velsigne dig i alt, hvad du gør, og bed også for dem, som ikke har det så godt som du, andre, som har problemer og trænger til hans velsignelser. Vær bønsom! Der er noget vidunderligt, der er noget ædelt, der er noget retskaffent og godt ved et menneske, som beder. Glem aldrig at bede« (møde i Winnipeg i Manitoba i Canada, den 4. august 1998).

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Da vores ældste søn var tre år, knælede han sammen med sin mor og mig til aftenbøn. Jeg var biskop for vores ward på det tidspunkt, og en dejlig kvinde fra wardet, Margaret Lister, var alvorligt syg af kræft. Hver eneste aften bad vi for søster Lister. En aften var det vores lille søns tur til at bede, og han blandede bønnen sammen med et børnerim. Han begyndte: ›Kære himmelske Fader, vil du ikke nok velsigne søster Lister, Høne Pøne, Kylle Rylle, Ande Pande og alle de små.‹ Vi skjulte vores smil den aften. Senere følte vi os meget ydmyge, da Margaret Lister blev fuldstændig rask.

Vi nedgør ikke barnets bøn. Det er jo trods alt ikke så længe siden i forhold til os, at vore børn har været sammen med vor himmelske Fader« (»Byg dit evige hjem«, *Liahona*, oktober 1999, s. 4).

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»En inderlig og oprigtig bøn er en tovejskommunikation, som virkelig får Ånden til at flyde til os som lindrende vand under de prøvelser, vanskeligheder, sorger og smerter, som vi alle kommer ud for ... Når vi beder, bør vi tænke på, at vor himmelske Fader er tæt på os, fuld af kundskab, forståelse, kærlighed og medfølelse, almægtig og med store forventninger til enhver af os« (»At vi må kende dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus«, *Liahona*, februar 1999, s. 4). □

TIL VENSTRE: FOTO: CRAIG DIMOND; *TIL HØJRE:* FOTOILLUSTRATION: DEREK ISRAELSEN

TRO HJÆLPER OS TIL AT VÆLGE DET RETTE

Vicki F. Matsumori

»Vi tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på Herren Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåb ved nedsænkning i vandet til syndernes forladelse, 4) Håndspålæggelse for Helligåndsgaven« (Fjerde trosartikel)

En dreng rækker tunge ad dig. Hvad bør du gøre? Det skete for ældste Wayne S. Peterson fra De Halvfjerds, mens han sad og ventede i sin bil. Hvad tror du, at han gjorde? Ældste Peterson huskede på, hvor vigtigt det er at vælge det rette. Han fortæller: »Jeg vinkede til den lille dreng. Han rakte tunge ad mig igen. Jeg smilede og vinkede igen. Denne gang vinkede han tilbage. Kort efter fik han selskab ... af sin lillebror og søster. [Da deres bil] kørte væk, blev mine nyvundne venner ved med at vinke, lige så længe jeg kunne se dem« (»Vore handlinger bestemmer vores karakter«, *Liahona*, januar 2002, s. 96).

Ældste Peterson viste tro på Jesus Kristus ved at følge hans belæringer. Frelseren har sagt: »Altså, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem« (3 Nephi 14:12). Ældste Peterson følte sig godt tilpas, fordi han havde valgt det rette. Når vi vælger det rette, viser vi vores kærlighed til vor himmelske Fader og bereder os på templets ordinancer.

Hvis vi vælger at gøre noget forkert, føler vi os dårligt tilpas og ved, at vi skal omvende os. Vor himmelske Fader har gjort det muligt for os at blive tilgivet, så vi kan blive værdige til at være sammen med ham.

Hvis vi viser vores tro på Jesus Kristus ved at vælge det rette og ved at omvende os, når vi gør noget forkert, kan Helligånden lede os. Hver uge når vi modtager nadveren, kan vi forny vores dåbspagt, som går ud på at huske Frelseren og holde hans bud. Hvis vi holder de pagter, er vi værdige til at komme i templet, når vi bliver gamle nok. At komme i templet er et vigtigt skridt, som vi skal tage for at kunne leve sammen med vor himmelske Fader igen.

Forslag til fællestid

1. Bed fire voksne om at holde korte taler om tro på Jesus Kristus, omvendelse, dåb og Helligåndsgaven. Inden hver tale kan du lade børnene synge en sang eller salme om det princip, som talen handler om. Skriv sætninger fra den fjerde trosartikel på nogle ark papir og giv hver klasse en sætning, som de kan lære udenad. Lad hver klasse vælge en, som skal præsentere deres sætning. Mens hele Primary gentager den fjerde trosartikel, lader du klasserepræsentanterne stille sig i den rigtige rækkefølge. Gentag processen, indtil børnene har lært den fjerde trosartikel udenad.

2. Fortæl historien om Alma den yngres omvendelse (se Mosiah 27; Alma 36). Udvælg passager fra historien, som illustrerer og forklarer omvendelsesprocessen, og skriv dem på forskellige ark papir. Lad hvert barn vælge en passage og illustrere den. Gennemgå omvendelsesprocessen: Være ked af det, bede om tilgivelse, gøre det forkerte godt igen og lade være med at gentage det forkerte. Syng en sang eller salme om omvendelse. Brug børnenes tegninger til at fortælle historien om Alma den yngre igen. Hjælp børnene til at forstå, hvordan Alma og Mosiahs sønner omvendte sig. □

ILLUSTRATIONER: RICHARD HULL

JEG HAR VIST TRO VED AT VÆLGE DET RETTE

I DAG VIL JEG VÆLGE DET RETTE

Instrukser: Klip dørskiltet ud, fold det langs den stiplede linje og lim bagsiderne sammen. Anbring skiltet et sted, hvor det kan minde dig om at vælge det rette. Når du har truffet et godt valg, vender du skiltet for at vise, at du havde tro nok til at vælge det rette.

»DEN TID

Shauna Gibby En sand historie
ILLUSTRATIONER: SHAUNA MOONEY KAWASAKI

I 1978 var Isaac otte år gammel. Han boede i en lille afrikansk landsby i Cross River State i Nigeria. Hans hjem var bygget af bambuspæle, som var dækket med mudder, og taget var lavet af palmeblade. Isaac elskede sin landsby og alle de mennesker, som boede der.

Landsbyen var omgivet af frodig, grøn jungle. Der voksede palmetræer, bananpalmer, bregner og bambus. For at komme hen til nabolandsbyen måtte Isaac gå ad en grusvej gennem junglen eller køre på sin fætters gamle cykel.

Hans familie havde en lille gård, hvor de dyrkede deres egne afgrøder. De spise suppe og *gari*, som er en ret, der ligner havregrød, og som er fremstillet af kogte rødder. Isaac og hans søstre havde hver deres pligter. En af Isaacs pligter var at gå ned til floden og hente vand til familien.

Om søndagen gik Isaac og hans familie i kirke. Deres kirke var også bygget af bambus og mudder, og der sad et pænt, hvidt skilt på den: JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE. Der hang en stor kobberklokke ude foran.

Henne i kirken fortalte bror Ekong dem om Jesus Kristus. Han læste højt for dem af de få bøger, som de havde modtaget fra Salt Lake City, og de sang salmer.

Isaacs yndlingssalme var »Kom, kom, Guds folk« (*Salmer og sange*, nr. 16).

KOMMER«

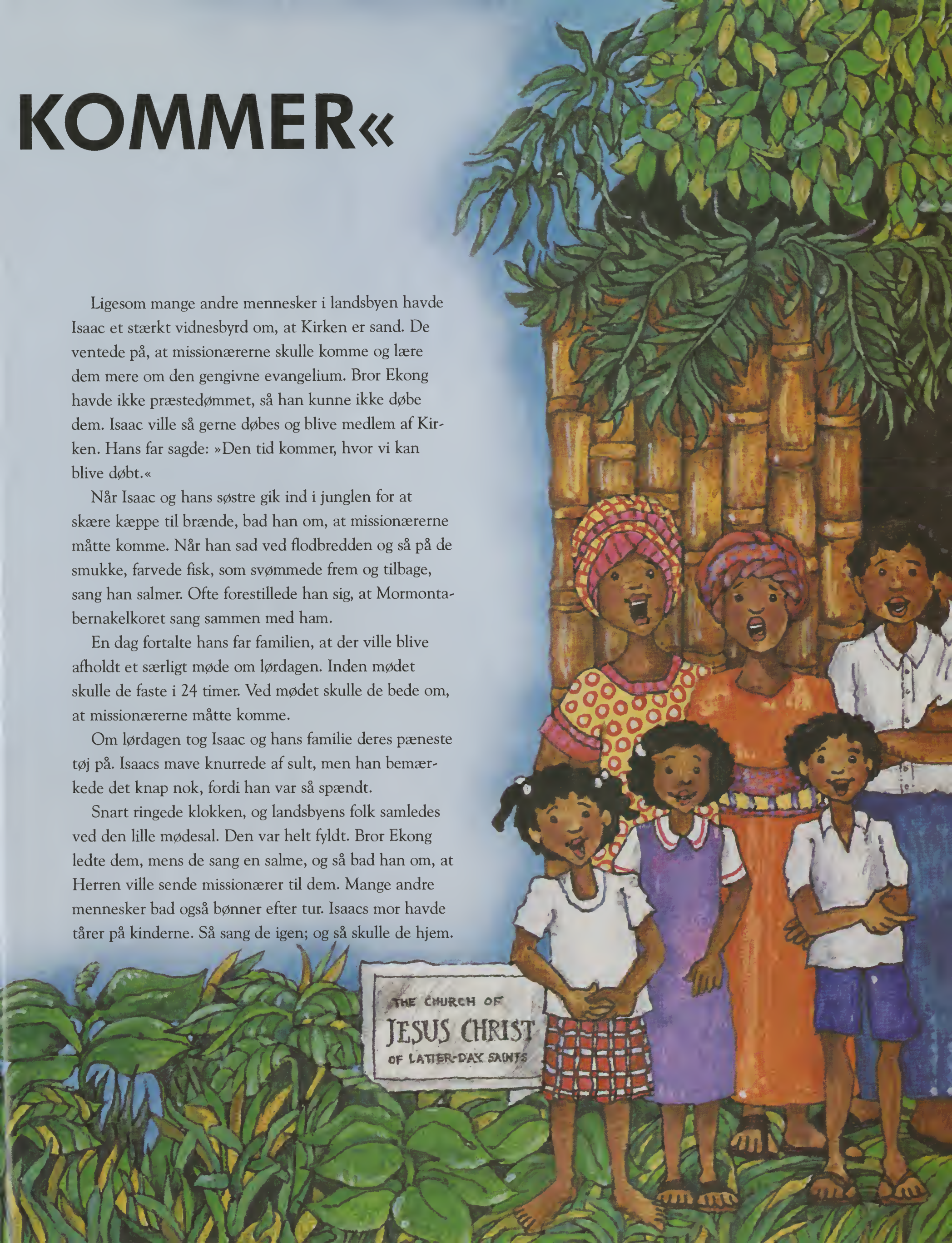
Ligesom mange andre mennesker i landsbyen havde Isaac et stærkt vidnesbyrd om, at Kirken er sand. De ventede på, at missionærerne skulle komme og lære dem mere om den gengivne evangelium. Bror Ekong havde ikke præstedømmet, så han kunne ikke døbe dem. Isaac ville så gerne døbes og blive medlem af Kirken. Hans far sagde: »Den tid kommer, hvor vi kan blive døbt.«

Når Isaac og hans søstre gik ind i junglen for at skære kæppe til brænde, bad han om, at missionærerne måtte komme. Når han sad ved flodbredden og så på de smukke, farvede fisk, som svømmede frem og tilbage, sang han salmer. Ofte forestillede han sig, at Mormontabernakelkoret sang sammen med ham.

En dag fortalte hans far familien, at der ville blive afholdt et særligt møde om lørdagen. Inden mødet skulle de faste i 24 timer. Ved mødet skulle de bede om, at missionærerne måtte komme.

Om lørdagen tog Isaac og hans familie deres pæneste tøj på. Isaacs mave knurrede af sult, men han bemærkede det knap nok, fordi han var så spændt.

Snart ringede klokken, og landsbyens folk samledes ved den lille mødesal. Den var helt fyldt. Bror Ekong ledte dem, mens de sang en salme, og så bad han om, at Herren ville sende missionærer til dem. Mange andre mennesker bad også bønner efter tur. Isaacs mor havde tårer på kinderne. Så sang de igen; og så skulle de hjem.

Netop som folk var på vej hjem, kørte en bil op foran mødesalen. To mænd og to kvinder steg ud. Isaac havde aldrig før set nogen med så bleg hud. Bror Ekong talte begejstret med dem. Så gik han hen til klokken og ringede højlydt. Alle skyndte sig tilbage til mødesalen.

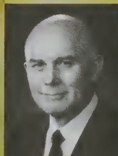
Bror Ekong bød de fire fremmede velkommen og fortalte dem, at landsbyen havde ventet på dette store øjeblik i mange år. En af mændene, ældste Rendell Mabey, rejste sig og fortalte dem, at han var missionær og var blevet sendt til dem af profeten, præsident Spencer W. Kimball.

Ældste Mabey bar sit vidnesbyrd om det gengivne evangelium. Bagefter bar ældste Cannon sit vidnesbyrd, og søster Mabey og søster Cannon bar også deres. Det var meget varmt den dag, men ingen havde lyst til at gå hjem. Folk stillede mange spørgsmål. Ældste Mabey lovede at vende tilbage og undervise dem igen. Han fortalte landsbyboerne, at nu var deres tid kommet, og at de snart kunne blive døbt.

På den sidste dag i december 1978 var Isaacs familie og mange andre samlet ved flodbredden, hvor vandet var dybt, og strømmen var svag. Da det blev Isaacs tur, vadede han ud i floden. Ældste Mabey tog ham om håndleddet, fremsagde dåbsbønnen og sænkede ham ned i vandet. Det varme sollys glitrede i vandoverfladen, mens Isaac vadede tilbage til bredden. Hans hjerte føltes også varmt og lyst.

21 år senere stod Isaac i det samme dybe vand med sin otteårige søn Raymond. Nu bar Issac præstedømmet og kunne døbe sin søn. Hans hjerte var fyldt af glæde, mens han tænkte på den dejlige dag, hvor han var blevet døbt i den selvsamme flod. Han var meget taknemlig for, at hans tid endelig var kommet. □

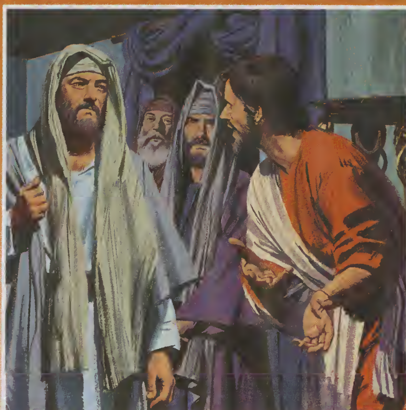

»Gennem missionærer og medlemmer bringes budskabet om det gengivne evangelium ud til hele verden ...

Jesu Kristi Kirke af sidste dages hellige tilbyder alle Guds børn muligheden for at høre om Jesu Kristi evangeliums fylde, sådan som det er blevet gengivet i disse sidste dage. Vi tilbyder enhver det privilegium at modtage alle frelsens og ophøjelsens ordinancer« – Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum (»Er du blevet frelst?«, *Liahona*, juli 1998, s. 57). □

FRELSEREN REJSER TIL JERUSALEM

Der var nogle mennesker, som fortalte farisæerne, at Jesus havde vækket Lazarus til live igen. Farisæerne var bange for, at alle nu ville tro på Jesus, og at ingen ville høre på dem mere.

Joh 11:46-48

ILLUSTRATIONER: PAUL MANN

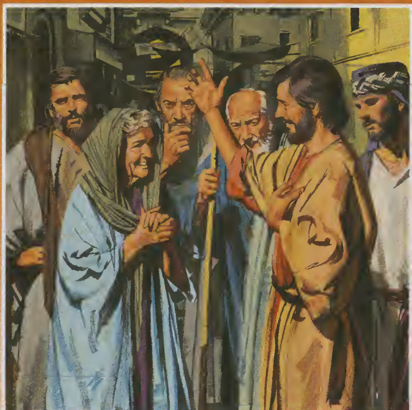
De planlagde at slå Jesus ihjel. De ventede på, at han skulle komme til Jerusalem til påskemåltidet.

Joh 11:50-51, 56-57

Jesus tog fra Betania til Jerusalem. Mange mennesker havde hørt, at han kom, så de gik ud for at tage imod ham. Jesus red på et æselføl. En profet havde skrevet, at Guds Søn skulle ride ind i Jerusalem på et æselføl. Mange mennesker havde set hans mirakler og troede på, at Jesus var Guds Søn. Nu lagde de deres kapper på jorden, så æslet kunne træde på dem. De vinkede med palmeblade og sagde, at Jesus var Frelseren.

Zak 9:9; Matt 21:4-9; Joh 12:1, 12-15

Alle mennesker i Jerusalem kom ud for at se, hvad der skete. De spurgte, hvem Jesus var. Disciplene sagde, at han var en profet fra Nazaret.

Matt 21:10-11

Farisæerne blev vrede, fordi mange mennesker troede på Frelseren. Jesus vidste, at farisæerne ville slå ham ihjel.

Joh 11:53; 12:19, 23

Jesus fortalte sine disciple, at han snart skulle dø. Hun skulle lide for alle menneskers synder, og han skulle dø på korset. Han skulle være verdens Frelser. Det var derfor, han var kommet til jorden.

Joh 12:23-25, 27, 32-33, 47

HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE

ENKENS MØNT

Mens Jesus sad ved templet i Jerusalem, så han på de mennesker, som kom for at give penge til templet i store kasser. Mange rige mennesker lagde mange penge i kasserne.

Mark 12:41

En enke, en fattig kvinde, hvis mand var død, kom hen til kasserne og lagde to små mønter i den. Det var ikke ret mange penge, men det var alt, hvad hun havde.

Mark 12:42, 44

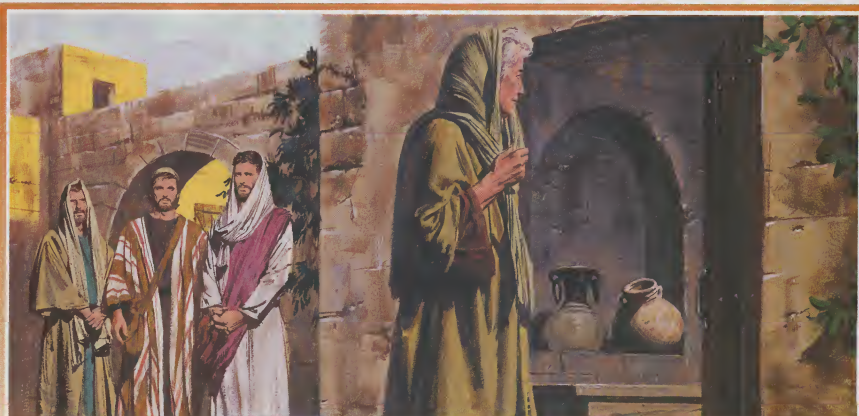
Jesus så hende. Han ville gerne lære sine disciple en vigtig lektie, så han fortalte dem om hende.

Mark 12:43

Han fortalte dem også om de rige mennesker, som havde lagt mange penge i kasserne. De rige havde flere penge derhjemme.

Mark 12:43-44

Enken havde ingen penge derhjemme. På en måde havde hun givet mere til templet, end alle de rige, for hun havde givet alt, hvad hun havde.

Mark 12:43-44

DE TING JEG GØR

Med følelse ♩. = 60–66 *(Slå to slag i takten.)*

C F C Am Dm

1. Jeg er for ung til at gå ud og læ - re men - ne -
(2. For) folk i vo - res na - bo - lag ser, hvad jeg gør hver

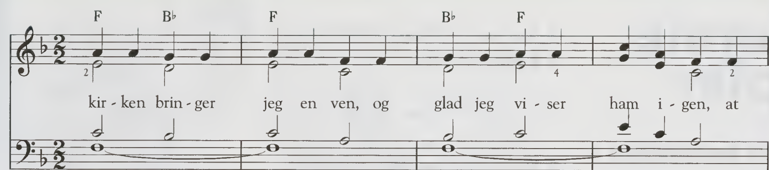
Am F Fm C D7

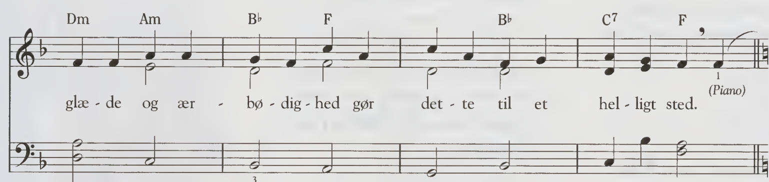
sker Guds bud, men jeg kan vi - se, hvad jeg tror ved
sab - bats - dag og døm - mer Kir - ken ef - ter mig så -

C G7 C F C7

selv at ad - ly - de Guds ord. 2. For *(Piano)*
vel i al - vor som i leg. 3. Til

ILLUSTRATIONER: BETH M. WHITTAKER

Tekst: L. Clair Likes, 1908–1998. © 1975 IRI
Musik: Vanja Y. Watkins, f. 1938. © 1975 IRI
Denne sang må kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommerciel brug i kirke eller hjem.

1 Tim 4:12
Ordsp 20:11

De første templer

Ann Woodsbury Moore

Kan I finde de første blandt disse templer?

1.Det første tempel, som blev bygget efter Kirkens genoprettelse.
- a. Templet i Kirtland
- b. Templet i Salt Lake City
- c. Templet i Nauvoo

2. Det første tempel, som blev bygget i Utah.
- a. Templet i Manti i Utah
- b. Templet i St. George i Utah
- c. Templet i Logan i Utah

3. Det første tempel, som blev bygget i Europa.
- a. Templet i London i England
- b. Templet i Freiberg i Tyskland
- c. Templet i Bern i Schweiz

4. Det første tempel, der blev bygget i Asien.
- a. Templet i Tokyo i Japan
- b. Templet i Taipei i Taiwan
- c. Templet i Seoul i Korea

5. Det første tempel, der blev bygget i Sydamerika.
- a. Templet i Buenos Aires i Argentina
- b. Templet i Santiago i Chile
- c. Templet i São Paulo i Brasilien

6. Det første tempel, som blev bygget uden for USA og dets territorier.
- a. Templet i Cardston i Alberta (Canada)
- b. Templet i Hamilton i New Zealand
- c. Templet i Johannesburg i Sydafrika

7. Det første tempel, som blev indviet af præsident Gordon B. Hinckley.
- a. Templet i Las Vegas i Nevada
- b. Templet i Atlanta i Georgia
- c. Templet i Frankfurt i Tyskland

Svar: 1a, 2b, 3c, 4a, 5c, 6a, 7b

Josefs langærmede kjortel

Mariam Grisham

Jakob fra Det Gamle Testamente elskede sin søn Josef meget højt. Han gav Josef en flot kjortel med lange ærmer (se 1 Mos 37:3). Se hvor farverig du kan gøre kjortlen til venstre. □

ILLUSTRATION AF STATUE AF ENGLEN MORONI: DENISE KIRBY; ILLUSTRATION AF JOSEF: SHAUNA MOONEY KAWASAKI; RAMME: RANDALL J. PIXTON

STØT PRÆSTEDØMMELEDERNE

Udvælg og læs bønsomt fra de skriftsteder og lærdomme i dette budskab, der imødekommer behovene hos de søstre, som I besøger. Fortæl om dine egne oplevelser og vidnesbyrd; indbyd dem, du underviser, til at gøre det samme.

HVORDAN BLIVER VI VELSIGNET VED AT PRÆSTEDØMMET ER PÅ JORDEN?

L&P 84:19-21, 36: »Og dette højere præstedømme forvalter evangeliet og holder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til Guds kundskab. Derfor åbenbares gudfrygtighedens kraft i dets forordninger. Og uden disse forordninger og præstedømmets myndighed bliver gudfrygtighedens kraft ikke åbenbaret for mennesker i kødet … thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum: »Hvis præstedømmets magt ikke fandtes på jorden, havde djævelen frit spil til at herske uhæmmet. Der ville ikke være nogen Helligåndsgave til at lede og oplyse os; ingen profeter til at tale i Herrens navn; ingen templer, hvor vi kunne indgå hellige, evige pagter; ingen myndighed til at velsigne eller døbe, til at helbrede eller trøste. Uden præstedømmets magt ›ville hele jorden blive lagt aldeles øde‹ (se L&P 2:1-3). Der ville hverken være lys eller håb – kun mørke« (»Præstedømmets velsignelser«, *Stjernen*, januar 1996, s. 33).

Mary Ellen Smoot, tidligere hovedpræsidentinde for Hjælpeforeningen: »Vi … anerkender det gengivne præstedømmes velsignelser. Vi glæder os, hver gang vi ser et spædbarn blive velsignet, et barn blive døbt, modtager nadveren, indsættes i kaldelser i Kirken og ser vore ægtemænd give fædres velsignelser. Vi er taknemlige for præstedømmevelsignelser, som oplyser vores vej og giver os vejledning og håb« (»Glæd jer, Zions døtre«, *Liahona*, januar 2000, s. 113).

HVORDAN KAN VORE HANDLINGER STØTTE VORE PRÆSTEDØMMELEDERE?

Præsident Gordon B. Hinckley: »Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, at de sidste dages helliges lykke, de sidste dages helliges fred, de sidste dages helliges fremgang, de sidste dages helliges velstand og dette folks evige frelse og ophøjelse ligger i at vandre i lydighed mod Guds præstedømmes vejledning« (»Den, der er villig og lydig«, *Den danske Stjerne*, november 1972, s. 453).

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum: »Støtter I jeres biskop? Støtter I jeres stavspræsident og Kirkens generalautoriteter? Eller hører I til dem, som er neutrale, eller kritiske, som taler ondt, eller som nægter at tage imod kaldelser? Spørg hellere: ›Herre, det er vel ikke mig?‹« (*Follow the Brethren*, Brigham Young University Speeches of the Year, 23. marts 1965, s. 9).

Ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum: »Når vi opretholder Kirkens præsident med vores oprakte hånd, viser det ikke blot, at vi over for Gud anerkender, at han er den retmæssige indehaver af alle præstedømmets nøgler. Det betyder, at vi indgår pagt med Gud om, at vi vil følge den vejledning og de råd, som kommer fra hans profet. Det er en højtidelig pagt« (»Højtidelige forsamlinger«, *Stjernen*, januar 1995, s. 14-15).

L&P 108:7: »Styrk derfor dine brødre i alle dine samtaler, i alle dine bønner og i alle dine handlinger.« □

ILLUSTRATIONER: JULIE ANN ALLEN

Halvfjerdser-områdeautoriteter

»Bær vidnesbyrd om mit navn i hele verden«

FOTO AF: JAMES RIVERA, OSWALD UCKERMANN, NESTOR CURBELO, OG MARVIN K. GARDNER

Ældste Earl C. Tingey
De Halvfjerds' Præsidium

»Vi er blevet et globalt samfund,« sagde præsident Gordon B. Hinckley (»Dette værk handler om mennesker«, *Stjernen*, juli 1995, s. 54). Kirken har nu mere end 11 millioner medlemmer i hele verden, og den følger fortsat Frelserens formaning om at forkynde evangeliet i hele verden.

Ved mødet lørdag formiddag til aprilkonferencen 1997 bekendtgjorde præsident Hinckley en ny kaldelse i Kirken som en hjælp til at imødekomme den voksende globale medlemsskares behov – nemlig halvfjerdser-områdeautoriteter, som blev kaldet til De Halvfjerds' tredje, fjerde og femte kvorummer. I dag spiller halvfjerdser-områdeautoriteter en afgørende rolle i forkyndelsen og ledelsen af evangeliet på verdensplan.

Nøjagtig hvori består halvfjerdser-områdeautoritetens rolle da? Vi må først forstå halvfjerdserens rolle.

OPBYGGELSEN AF KIRKEN I ALLE LANDE

Profeten Joseph Smith bekendtgjorde oprettelsen af halvfjerdserembedet den 8. februar 1835. Den 28. februar organiserede han De Halvfjerds' Første Kvorum (se *History of the Church*, 2:181, 201-204). En måned senere gav Herren gennem åbenbaring til profeten Joseph yderligere instrukser angående kaldelsen af De Halvfjerds og deres rolle. Disse instrukser findes optegnet i det, der nu er Lære og Pagter 107:

»De halvfjerds er også kaldet til at prædike evangeliet og være særlige vidner for ikke-jøderne og for hele verden. Og heri adskiller de sig i deres kalds pligter fra andre embedsmænd i kirken ...

De halvfjerds skal handle i Herrens navn under de tolvs ... ledelse.

I dag spiller halvfjerdser-områdeautoriteterne en afgørende rolle i forkyndelsen og administreringen af evangeliet i verden – deriblandt at bære »vidnesbyrd om hans navn i hele verden«.

Den 28. februar 1835 organiserede profeten Joseph Smith De Halvfjerds' Første Kvorum. Deres kaldelse var »prædike evangeliet og være særlige vidner for ikke-jøderne og for hele verden.«

De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender blandt alle folk, først blandt ikke-jøderne og derefter blandt jøderne ...

Det er [de tolvs] pligt at kalde de halvfjerds til hjælp frem for de andre, når det gøres nødvendigt, for at efterkomme de forskellige opfordringer til at prædike og tjene i evangeliet ...

Og det er i overensstemmelse med synet, der viste de halvfjerds' orden, at de skulle have syv præsidenter, valgt blandt de halvfjerds, til at præsidere over sig.

Og den syvende af disse præsidenter skal præsidere over de seks.

Og disse syv præsidenter skal vælge halvfjerds foruden de første halvfjerds, som de selv tilhører, og de skal præsidere over dem.

Og ligeledes andre halvfjerds indtil syv gange halvfjerds, om arbejdet i vingården gør det nødvendigt.

Og disse halvfjerds skal være omrejsende prædikanter, først blandt ikke-jøderne og derefter blandt jøderne« (L&P 107:25, 34, 38, 93-97).

Halvfjerdserens rolle består altså i at handle under ledelse af De Tolv Apostles Kvorum i opbyggelsen af Kirken og ledelsen af dens anliggender i hele verden. De Tolv skal kalde på De Halvfjerds, når de har brug for hjælp til at forkynde og administrere evangeliet.

Medlemmer af De Halvfjerds' kvorummer besidder ikke særlige præstedømmenøgler som en del af deres kaldelse som halvfjerdsere. Men når de modtager en opgave fra Det Første Præsidentskab eller De Tolv Apostles Kvorum, overdrages de de nødvendige nøgler til at udføre opgaven. Som præsident Brigham Young (1801-1877) forklarede De Halvfjerds: »Når vi sender jer ud for at opbygge riget, giver vi jer nøglerne, magten og myndigheden« (*History of the Church*, 7:308). Når halvfjerdserne ordineres, modtager de apostolsk myndighed til at bære vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, og til at gå ud i alverden, hvor De Tolv måtte sende dem.

STØRRE INDFLYDELSE

Herren havde forudset behovet for halvfjerdserområdeautoriteter, da han sagde, at der skulle være »andre halvfjerds indtil syv gange halvfjerds, om arbejdet i vingården gør det nødvendigt« (L&P 107:96). Før 1997 blev behovet for hjælp til Kirkens administration i hele verden varetaget af to andre kaldelser – fra 1967 til 1995 af regionalrepræsentanter under De Tolv, og fra 1995 til 1997 af områdeautoriteter. (Yderligere oplysninger kan findes i ældste L. Aldin Porters artikel »A History of the Latter-day Seventy«, *Ensign*, august 2000, s. 14-20).

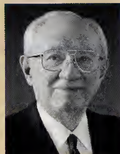
I 1967 var Kirken begyndt at opleve en voldsom vækst. Den første stav uden for Nordamerika blev oprettet i Auckland i New Zealand i 1958. Ni år senere, da 69 brødre blev kaldet som regionalrepræsentanter under De Tolv, var der 29 stave uden for USA og Canada, og der var ialt 2,6 millioner medlemmer af Kirken. Disse regionalrepræsentanter boede i deres egne hjem, fortsatte deres normale beskæftigelse og tjente under ledelse af De Tolv med oplæringen og styrkelsen af stavsledere. Da denne kaldelse blev afskaffet i 1995, var der 284 regionalrepræsentanter, som virkede rundt omkring i verden.

DE HALVFJERDS UDSENDES, AF DEL PARSON

Da præsident Hinckley bekendtgjorde kaldelsen af områdeautoriteter i 1995, var Kirkens medlemstal nået op på over ni millioner. Præsident Hinckley forklarede: »[Områdeautoriteter] vil være højpræster kaldet blandt tidligere og nuværende erfarne kirkeledere. De vil fortsætte i deres nuværende job, bo i deres eget hjem og virke på frivillig basis. Længden af deres kaldelse vil variere, men generelt vil de virke i omtrent seks år. De vil arbejde tæt sammen med områdepræsidentskaberne. Der vil sandsynligvis være færre af dem, end der har været regionalrepræsentanter« (*Stjernen*, juli 1995, s. 55).

I 1997, da områdeautoriteterne blev til halvfjerdser-områdeautoriteter og tre nye halvfjerdserkvorummer blev organiseret, var Kirkens medlemstal vokset til 10 millioner, med mere end 2400 stave, 318 missioner, næsten 25.000 ward og grene og 56.000 fuldtidsmissionærer. Der var begyndt at skyde templer op i hele verden, og 51 templer stod færdige – det antal skulle blive fordoblet i løbet af de næste tre år.

Siden 1997 har halvfjerdser-områdeautoriteterne været med til at bære det tunge ansvar, som hviler på skuldrene af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum samt De Halvfjerds' første og andet kvorum i en

Halvfjerdser-områdeautoriteternes profetiske kaldelse

»Som I ved, har vi to kvorummer af De Halvfjerds, som virker som generalautoriteter med myndighed over hele Kirken ...

Vi har også en trofast skare brødre, der tjener som områdeautoriteter. Disse er kaldet overalt, hvor Kirken er organiseret. De er trofaste og hengivne mænd. De er mænd, som elsker Kirken, og som har tjent i mange stillinger. På vore rejser ude og hjemme har vi arbejdet sammen med mange af dem og er blevet dybt imponeret over deres store evner ...

... Vi har besluttet ved konferencen at præsentere disse områdeautoriteter for at ordinere dem til halvfjerdsere. De vil derved få et kvorum, som De Halvfjerds' Præsidium præsiderer over. De vil blive kendt som halvfjerdser-områdeautoriteter og skal virke i en årrække på frivillig basis i det område, hvor de bor. De kaldes af Det Første Præsidentskab og vil virke under ledelse af De Tolvs Kvorum, De Halvfjerds' Præsidium og områdepræsidentskaberne i den del af verden, hvor de bor ...

I forbindelse med deres ordination som halvfjerdsere bliver de ledere i Kirken med et specifikt og konkret bånd til et kvorum. Selv om de kun vil have begrænsede muligheder for at samles til kvorumsmøder, vil De Halvfjerds' Præsidium kommunikere med dem, instruere dem, modtage rapporter og andet lignende. De vil nu få en følelse af at høre til et sted, som de ikke har oplevet hidtil ...

Vi byder disse brødre hjerteligt velkommen som medlemmer af et kvorum. De har vores tillid, vores kærlighed og vores agtelse.

Med disse forskellige kvorummer på plads har vi etableret et mønster, hvorunder Kirken kan vokse til enhver størrelse med en organisation af områdepræsidentskaber og halvfjerdser-områdeautoriteter, som er udvalgt og arbejder over hele verden i forhold til behovet.

Herren våger over sit rige. Han inspirerer dets ledere til at udvise omsorg for det stadigt stigende medlemstal« – Præsident Gordon B. Hinckley (»Må vi være trofaste og retskafne«, *Stjernen*, juli 1997, s. 5-6). □

voksende kirke. Den vækst fortsætter, for både fordums og nutidige profeter har profeteret om vor tid:

»... himlens Gud [skal] oprette et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde« (Dan 2:44).

»Guds riges nøgler er overladt menneskene på jorden, og fra nu af skal evangeliet udgå til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden« (L&P 65:2).

FÆLLES OM BYRDERNE

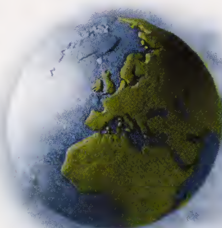
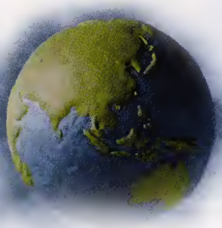
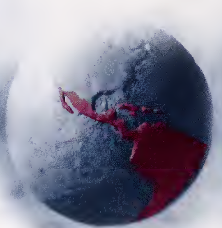
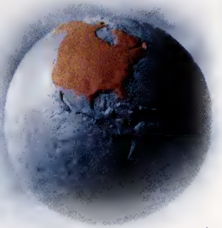
Halvfjerdser-områdeautoriteter kan, når de kaldes til det, udføre mange af de samme pligter som halvfjerdserne i det første og det andet kvorum. Og alle halvfjerdsere er med til at opbygge Kirken. Hvorved adskiller halvfjerdser-områdeautoriteter sig da fra medlemmerne af De Halvfjerds' Første og Andet Kvorum?

For det første beholder halvfjerdser-områdeautoriteter deres normale arbejde og virker på frivillig basis i de områder, hvor de bor. *Medlemmer af det første og det andet kvorum opgiver deres arbejde for at rejse og tjene på fuld tid, der hvor de bliver sendt hen.*

For det andet tildeles halvfjerdser-områdeautoriteterne kvorummer, som er inddelt efter geografiske områder. De, der bor i Europa, Afrika, Asien, Australien, New Zealand, Filippinerne og Stillehavsområdet hører til det tredje kvorum. De, der bor i Mexico, Mellemamerika og Sydamerika er i det fjerde kvorum. Og de, der bor i USA og Canada hører til det femte kvorum. Det første og det andet kvorum er ikke inddelt efter geografiske områder.

INDSAT TIL VENSTRE: FOTO AF PRÆSIDENT HINCKLEY: JED A. CLARK; FOTO AF DÅB: LONGIN LONCZYNA; FOTO AF TEMPLET I WASHINGTON D.C.: WILLIAM FERBER; VENSTRE BAGGRUND: FOTO: ELDON K. LINSCHOTEN

De Halvfjerds' Tredje Kvorum
Europa, Afrika, Asien, Australien, New Zealand, Filippinerne og Stillehavsområdet

De Halvfjerds' Fjerde Kvorum
Mexico, Mellemamerika og Sydamerika

De Halvfjerds' Femte Kvorum
USA og Canada

For det tredje er medlemmer af det første og det andet kvorum kaldet som generalautoriteter, mens medlemmer af det tredje, fjerde og femte kvorum er kaldet som halvfjerdser-områdeautoriteter.

Men hvad foretager halvfjerdser-områdeautoriteter sig så? Da præsident Hinckley bekendtgjorde deres kaldelse i april 1997, opregnede han nogle af deres vigtigste opgaver:

- At præsidere ved stavskonferencer og oplære stavspræsidentskaber.
- At danne eller reorganisere stave og indsætte stavspræsidentskaber.
- At lede planlægningskomiteer i forbindelse med regionalkonferencer.
- At tjene i områderådet.
- At besøge missioner og oplære missionspræsidenter.
- At tjene i områdepræsidentskaber (se »Må vi være trofaste og retskafne«, *Stjernen*, juli 1997, s. 4).

Tre medlemmer af De Halvfjerds fungerer som områdepræsidentskab i hvert af Kirkens 29 områdehovedkvarterer, som ligger rundt omkring i verden. Tidligere hvilede denne opgave som et tungt ansvar på medlemmer af De Halvfjerds' Første og Andet Kvorum og deres hustruer, som ofte måtte bo langt fra deres familier i mange år. I dag tjener et stigende antal halvfjerdser-områdeautoriteter som medlemmer af områdepræsidentskaberne i de områder, hvor de bor.

Flere områdepræsidentskaber har omfattet halvfjerdser-områdeautoriteter siden 1997. Men i 2001 blev halvfjerdser-områdeautoriteternes rolle i områdepræsidentskaberne øget. Nu består to af Kirkens områdepræsidentskaber udelukkende af halvfjerdser-områdeautoriteter.

For eksempel præsiderer tre brødre fra Guatemala over Det Mellemamerikanske område. Disse mænd, ældste Enrique R. Falabella, ældste Julio E. Alvarado og ældste E. Israel Pérez, præsiderer over et område, som omfatter Guatemala, El Salvador, Honduras, Nicaragua og Belize, og det består af 403.000 medlemmer, 78 stave og 10 missioner.

Det nyligt oprettede Idaho-område i USA har et præsidentskab, som består af tre halvfjerdser-områdeautoriteter, der bor i Idaho: Ældste C. Scott Grow, ældste D. Rex Gerratt og ældste Ronald L. Loveland. Disse brødre præsiderer over et område i det sydlige Idaho, som består af næsten 317.000 medlemmer, 96 stave og to missioner.

De første halvfjerdsere, som blev kaldet i 1835, var mænd, der havde bevist deres trofasthed og loyalitet mod Kirken under vandringen med Zions hær. I dag ser vi et lignende mønster. Halvfjerdser-områdeautoriteter er

mænd med stor åndelig kapacitet. De er ansvarsbevidste og lydige. Mange er tidligere stavs- eller missionspræsidenter. De er eksemplariske ægtemænd og fædre. De er evangeliske undervisere. Når de afløses som halvfjerdser-områdeautoriteter, vender de tilbage for at tjene i de ward og stave (eller grene og distrikter), som de bor i. De fortsætter med at bidrage til Herrens rige – i de kaldelser og opgaver, som de får i Kirken.

Ved fortsat åbenbaring til sine profeter sikrer Herren den fuldkomne organisation, som skal til for at udføre hans hensigter.

FORTSAT ÅBENBARING TIL EN KIRKE I VÆKST

Og hvad så med fremtiden? Kirken vokser fortsat. I dag har vi mere end 11 millioner medlemmer. Nogle, som ikke tilhører vores tro, forudser, at vores medlemstal overstiger 200 millioner ved udgangen af dette århundrede.

Antallet af halvfjerdserkvorummer og medlemmer af De Halvfjerds kan nu vokse og øges, så det opfylder Kirkens behov. Præsident John Taylor (1808-1887) modtog følgende åbenbaring den 14. april 1883, da han adspurgte om Herrens vilje angående organiseringen af De Halvfjerds:

»Så siger Herren til Det Første Præsidentskab, til De Tolv, til De Halvfjerds og til hele mit hellige præstedømme, jeres hjerte må ikke forfærdes, og ej heller skal I gøre jer bekymringer med hensyn til min Kirkes og mit præstedømmes ledelse og organisation og udførelsen af mit værk. Frygt mig og adlyd mine love, så vil jeg fra tid til anden, gennem de kanaler, som jeg har udpeget, åbenbare jer alt, som er nødvendigt for min Kirkes videre udvikling og fuldkommengørelse, for mit riges tilpasning og fremgang og for opbyggelsen og grundfæstelsen af mit Zion. For I er mit præstedømme, og jeg er jeres Gud. Så ske det. Amen« (James R. Clark, red., *Messages of the First Presidency of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, seks bind, 1965-1975, 2:354).

Vi er velsignet med i dag at have fortsat åbenbaring fra Herren med hensyn til De Halvfjerds' organisation. Kaldelsen af halvfjerdser-områdeautoriteter og forøgelsen af De Halvfjerds' kvorummer til fem – og antallet af kvorummer vil sikkert øges – er bevis på den fortsatte åbenbaring i Kirken. Uden større organisatorisk ændringer, men udelukkende med kaldelsen af flere halvfjerdser-områdeautoriteter, når det bliver nødvendigt, kan Kirken tilpasse sig den kommende vækst.

Ved fortsat åbenbaring til sine profeter sikrer Herren den fuldkomne organisation, som skal til for at udføre hans hensigter. Kirken ledes trygt af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum – de 15 mænd, som vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere.

Jeg har både iagttaget og taget del i væksten og udviklingen af Kirkens lederskab de sidste 35 år. Jeg har tjent som regionalrepræsentant. Jeg sad i De Halvfjerds' Præsidium i 1995, da områdeautoriteterne blev kaldet. Jeg overværede den mindeværdige begivenhed i 1997, hvor Det Første Præsidentskab informerede områdeautoriteterne om, at de ville blive ordineret til halvfjerdsere og blive anvist et af de tre nyoprettede halvfjerdserkvorummer. Jeg bærer vidnesbyrd om, at der blev modtaget åbenbaring dengang. Og jeg har set, hvordan en broderskabsfølelse har bredt sig blandt De Halvfjerds' kvorummer.

De, der er kaldet som halvfjerdser-områdeautoriteter og tjener i De Halvfjerds' tredje, fjerde og femte kvorum, er mænd, som deler ansvaret for at bære et sikkert vidnesbyrd om Jesus Kristus i hele verden. De er med til at opfylde Herrens formaning til de oprindelige halvfjerds: »[At] bære vidnesbyrd om mit navn i hele verden, hvorhen ... mine apostle, sender dem for at berede vejen for mit ansigt« (L&P 124:139). □

TIL VENSTRE: DET ANDET KOMME, AF GRANT ROMNEY CLAWSON; TIL HØJRE: ILLUSTRATIONER AF MELISSA RICKS

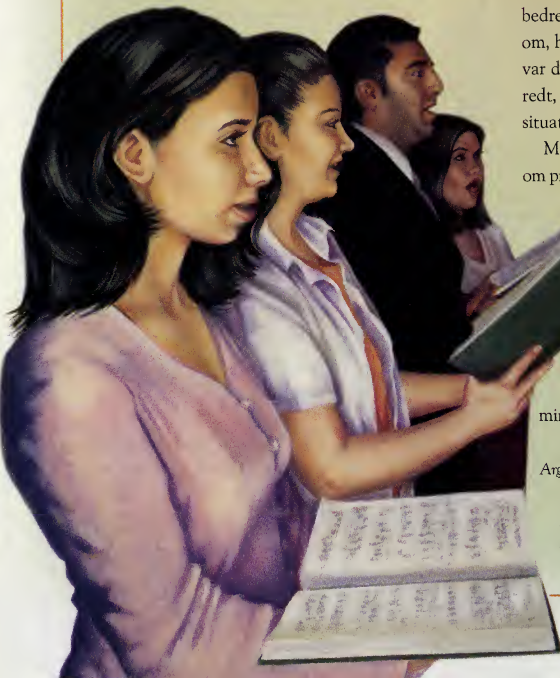
Han hører mig

Valeria Tello

Få dage før mit sidste år i seminar skulle begynde besøgte vores nye lærer, bror Fernandez, mig derhjemme. Han bad mig og min søster om sammen med ham og hans hustru at synge en salme om den første åbenbaring ved nadvermødet. Jeg havde aldrig sunget for en forsamling før. Jeg havde aldrig syntes, at min stemme var god nok. Men jeg syntes ikke, at jeg kunne sige nej, så jeg gik ind på at gøre forsøget.

Jeg kendte ikke salmen. Et par dage før vi skulle synge salmen, lånte bror Fernandez os et bånd, så min søster og jeg kunne øve os.

Fredagen før vi skulle optræde, fik jeg ondt i halsen. Jeg gik tidligt i seng den aften, men jeg kunne ikke sove, og jeg havde svært ved at få vejret. Jeg havde ondt i hele kroppen.

Da jeg vågnede næste dag, beklagede jeg mig over mine smerter, og min mor rådede mig til at gå til lægen. Lægen gav mig noget medicin og sendte mig hjem, så jeg kunne hvile mig.

Jeg tilbragte dagen i sengen. Min familie var bekymrede, fordi min feber ikke faldt. Jeg bad mange bønner til min himmelske Fader, om at han skulle gøre mig rask.

Da jeg vågnede om søndagen, havde jeg det meget bedre og gik derfor i kirke. Da jeg havde båret vidnesbyrd om, hvordan seminar havde været en velsignelse for mig, var det tid at synge. Jeg følte mig ikke særlig godt forberedt, men jeg vidste, at min himmelske Fader kendte min situation og ville hjælpe mig.

Min seminarlærer, hans hustru, min søster og jeg sang om profeten Joseph Smiths første møde med Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, og om at vi er kaldet til at tjene i deres værk. Senere roste medlemmerne os, men min største tilfredsstillelse bestod i min vished om, at jeg havde sunget for Herren af hele min styrke.

Jeg er taknemlig for evangeliet, fordi jeg ved, at når jeg beder, taler jeg med min himmelske Fader. Han hører mig. Han elsker mig og kender mine behov. □

Valeria Tello er medlem af Plumerillo 2. Ward i Mendoza Stav i Argentina.

Jeg sagde ja til at medvirke i et sangnummer og fik så straks ondt i halsen. Heldigvis kendte min himmelske Fader min situation.

Liahona var

Filipe S. Zavale

I 1988 forlod jeg mit hjem i den sydøstafrikanske stat Mozambique for at søge uddannelse og beskæftigelsesmuligheder i det, der dengang var Den Tyske Demokratiske Republik. I en forretning traf jeg to missionærer, som spurgte mig, om jeg nogensinde havde hørt om Jesus Kristus. Jeg svarede, at jeg havde hørt om ham, men jeg vidste ikke rigtig, hvem han var. Faktisk havde jeg aldrig troet på Gud. Missionærerne gav mig et tysk eksemplar af Mormons Bog og opfordrede mig til at læse den og bede angående det, jeg læste. Da jeg aldrig før havde set nogen bede, forklarede de mig, hvordan jeg skulle gøre.

Efter deres besøg læste og bad jeg, som de havde foreslået mig om. En vidunderlig følelse af fred fyldte mit hjerte. »Hvad er nu det?« tænkte jeg.

Da missionærerne besøgte mig igen, forklarede de, at freden i mit hjerte var et svar på min bøn. Da vidste jeg, at bogen var fra Gud. Men jeg var stadig bange for at lade mig døbe, for jeg frygtede, at min far så ikke længere ville anerkende mig som sin søn.

Filipe S. Zavale lærte Kirken at kende, mens han boede i Tyskland. Da han vendte tilbage til Mozambique, var *Liahona* en ledestjerne for ham i de otte år, som det varede, før evangeliet fandt ham igen.

FOTOS: VENLIGST UDLÅNT AF PATRICK TEDJAMULIA

min ledestjerne

Mozambique

I 1991, da min arbejdskontrakt i Tyskland udløb, vendte jeg tilbage til Mozambique. Mit land var i krig, og Kirken var endnu ikke oprettet der. Men jeg følte mig tryg ved håbet om, at Kirken en dag kom til mit fædreland, så jeg kunne blive døbt. Når nogen inviterede mig med i en kirke, fortalte jeg, at jeg allerede havde fundet en kirke.

»Hvilken en?« spurgte de.

»Den findes ikke her,« svarede jeg. »Men den kommer. Det er jeg sikker på.«

Der gik otte år, før jeg fandt Kirken igen, men i løbet af de år, havde jeg en ledestjerne. Inden jeg forlod Tyskland, tegnede grenspræsidenten der et abonnement på *A Liahona* (portugisisk) til mig. Hver eneste måned i otte år fik jeg *A Liahona*. Og hver eneste måned i otte år opmuntrede det mig og indgød mig håb. Hver gang jeg læste i det, føltes det, som om jeg var sammen med de sidste dages hellige. Tidsskriftet holdt mig orienteret, fyldte mig med glæde, bragte mig ydmyge ord og nærede min ånd. Ofte fandt jeg svar på mine egne spørgsmål i *Spørgsmål og svar*. I otte år var *Liahona* min ledestjerne.

Så en dag i 1999 trådte fuldtidsmissionærerne ind i det postkontor, hvor min bror arbejder – det samme postkontor, hvor mit eksemplar af *A Liahona* altid kommer. Da min bror så ældste Patrick Tedjamulias navneskilt, genkendte han navnet på Kirken fra mine tidsskrifter, og han spurgte ældsten, hvem han var. Min bror forklarede så, at han havde en bror, som tilhørte samme kirke, og ældste Tedjamulia bad om at få lov at hilse på mig.

Da min bror fortalte mig, at han havde truffet missionærerne, blev jeg forbløffet. Kunne det virkelig passe, at Kirken var kommet til Mozambique?

Kort efter fandt jeg ud af, at det var sandt. Vores regering havde anerkendt Kirken i 1996.

Det var dejligt at møde ældsterne igen. Jeg huskede alt det, som missionærerne havde lært mig i Tyskland, og jeg følte den samme fred fylde mit hjerte.

I januar 2000 blev jeg endelig døbt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det har været en stor velsignelse for mig. Jeg fornemmer Herrens Ånd i alt det, der foregår i Kirken.

Hvor er jeg dog taknemlig for *A Liahona*. Jeg er taknemlig for, at vor himmelske Fader gav mig en ledestjerne, så jeg kunne bevare troen og håbet, indtil jeg igen kunne finde hans Kirke. □

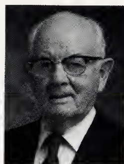
Filipe S. Zavale er medlem af Maputo Gren i Johannesburg-missionen i Sydafrika.

Medlemmer og missionærer samles til Filipes dåb i januar 2000.

HARMONI i ægteskabet

Selve vielsen bringer ikke lykke og et vellykket ægteskab. Det kræver, at man glemmer sig selv, vedbliver med at gøre kur til hinanden og er lydige mod Herrens befalinger.

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985)

Et ærefuldt, lykkeligt og vellykket ægteskab er i sandhed det vigtigste mål for ethvert normalt menneske. Ægteskab er måske den allervigtigste af alle beslutninger og har de mest vidtrækkende virkninger, for det drejer sig ikke alene om den øjeblikkelige lykke, men også om evig glæde. Det påvirker ikke alene de pågældende to mennesker, men også deres familier og især deres børn og børnebørn ned gennem mange generationer.

EN FORENING AF HJERTE OG SIND

Når man skal vælge en livsledsager og en ledsager for evigheden, må man foretage den mest omhyggelige planlægning, udvise megen omtanke og bede og faste for at sikre, at netop denne afgørelse bliver rigtig. I et rigtigt ægteskab skal der være enhed i tanke såvel som i hjerte. Følelser må ikke fuldstændig afgøre beslutninger, men sindet og hjertet, styrket af faste og bøn og alvorlig overvejelse, vil give den største mulighed for ægteskabelig lykke. Det medfører, at man må ofre, dele og udøve stor uselviskhed.

Mange TV-serier og romaner ender med ægteskab: »Og de levede lykkeligt til deres dages ende.« Vi har lært at forstå, at selve vielsen ikke bringer lykke og et vellykket ægteskab. Lykke kommer ikke ved at trykke på en knap, sådan som det elektriske lys. Lykke er en sindstilstand og kommer indefra. Den må fortjenes. Den kan ikke købes for penge. Den må ikke tages for givet.

Nogle tænker på lykke som et betagende liv i afslappethed, luksus og spændende oplevelser, men et rigtigt ægteskab er baseret på en lykke, som er mere end det. Man opnår det ved at give, at yde, at dele med andre, at ofre noget og at være uselvisk.

FORSTÅENDE HJERTER

To mennesker, der kommer fra forskellige miljøer, vil hurtigt efter vielsen opdage, at de må stå over for den barske virkelighed. Det er ikke længere et liv i en fantasi eller indbildning, vi må komme ud af skyerne og sætte vore fødder solidt på jorden. Man må påtage sig ansvar, og nye pligter må accepteres. Nogle personlige friheder må ofres, og der må foretages mange uselviske tilpasninger.

Man opdager meget hurtigt efter brylluppet, at ægtefællen har svagheder, som man ikke tidligere har lagt mærke

ILLUSTRATIONER: GREG HALLY

til. De dyder, som under forlovelsen bestandigt fremhæves, bliver nu mindre betydningsfulde, og de svagheder, som forekom små og ubetydelige i forlovelsestiden, vokser nu til anselig størrelse. Så er tiden inde til forstående hjerter, for selvransagelse og for sund fornuft, overvejelse og planlægning. Årenes vaner viser sig nu; ægtefællen er måske nærig eller ødsel, doven eller flittig, hengiven eller religionsløs; han er måske venlig og samarbejdsvillig eller lunefuld og vred, krævende eller givende, egoistisk eller selvudslettende. Problemer med svigerfamilien bliver tydeligere, og ægtefællens forhold til dem får atter større betydning.

Ofte er man uvillig til at slå sig ned og påtage sig de tunge ansvar, som straks er der. Økonomien kan ikke klare en ødsel livsførelse, og de unge mennesker synes ofte for ivrige efter »ikke at stå tilbage for naboerne«. Ofte er man uvillig til at foretage de nødvendige økonomiske tilpasninger. Den unge hustru kræver ofte, at al den luksus, som hun tidligere nød i sin succesrige fars hjem, fortsætter i hendes eget hjem. Nogle af dem er ret villige til at hjælpe til med at tjene til denne ødsle levevis ved fortsat at arbejde efter brylluppet. Som følge deraf forlader de hjemmet, hvor deres pligter ligger, for at jage efter professionel eller forretningsmæssig beskæftigelse, og grundlægger derved en økonomi, som fikseres, så det bliver meget svært at gå tilbage til et normalt familieliv. Når begge ægtefæller arbejder, kommer der konkurrence snarere end samarbejde ind i familie. To trætte arbejdere vender hjem med spændte nerver, personlig stolthed, øget afhængighed, og så opstår misforståelserne. Små gnidninger bygges op til store.

EN STENSIKKER OPSKRIFT

Selv om ægteskabet kan være en svær opgave, og uharmoniske og frustrerede ægteskaber er almindelige, så er virkelig, vedvarende lykke mulig, og ægteskabet kan blive en mere ophøjet fryd, end det menneskelig sind kan forestille sig. Det er inden for rækkevidde for ethvert ægtepar, enhver person. »Sjælevenner« er fiktion og en illusion, og hvis enhver ung mand og enhver ung kvinde vil gøre sig umage for og bede om at finde en partner, med hvem livet kan blive mest mulig harmonisk og smukt, er det en kendsgerning, at næsten enhver god mand og enhver god kvinde kan opnå lykke og et vellykket ægteskab, hvis begge er villige til at betale prisen.

Der findes en aldrig svigtende opskrift, der garanterer ethvert par et lykkeligt og evigt ægteskab, men som ved enhver opskrift, må hovedingredienserne ikke udelades eller begrænses. Udvælgelsen før forlovelsen og den vedvarende bejlen efter vielsen er lige vigtige, men ikke vigtigere end ægteskabet i sig selv. Dets succes afhænger af begge partnere – ikke af én, men af to.

I et ægteskab, der begyndes og grundlægges på rimelige standarder, er der, som allerede nævnt, ingen sammenslutninger af magt, som kan ødelægge det, med undtagelse af magten indeni den ene eller begge ægtefællerne selv, og de skal påtage sig ansvaret i almindelighed. Andre mennesker og indvirkninger kan påvirke til det gode eller dårlige. De økonomiske, sociale, politiske og andre situationer har tilsyneladende betydning, men ægteskabet afhænger først og fremmest af de to ægtefæller, som altid kan gøre deres ægteskab vellykket og lykkeligt, hvis de er beslutsomme, uselviske og retfærdige.

Opskriften er enkel; ingredienserne få, selv om de hver især kan forøges meget.

For det første må man have den rigtige holdning over for ægteskabet, hvilket omfatter udvælgelsen af en ægtefælle, som i så høj grad som muligt når fuldkommenhedens højder på alle de områder, der betyder noget for de pågældende. Og så skal disse to partnere komme til alteret i templet, idet de forstår, at de skal arbejde hårdt hen mod dette vellykkede samliv.

For det andet må der være stor uselviskhed, selvforglemmelse, og man må indrette hele familielivet og alt, hvad der har med det at gøre, efter familiens bedste og overvinde selviske behov.

For det tredje må der være fortsat bejlen og udtryk for hengivenhed, venlighed og hensyn for at holde kærligheden i live og voksende.

For det fjerde må der være fuldkommen efterlevelse af Herrens befalinger, således som de er defineret i Jesu Kristi evangelium.

Med disse ingredienser, rigtigt blandet og i bestandig funktion, er det ret umuligt for lykken at forsvinde,

Kærlighed er som en blomst og har brug for konstant næring. Man kan ikke forvente, at kærligheden varer evigt, med mindre den konstant næres med kærlighedsytringer, tilkendegivelser for respekt og beundring, udtryk for taknemmelighed og uselvisk hensyntagen.

misforståelserne at fortsætte eller for brud at forekomme. Skilsmissesagførerne måtte vælge andre leveveje, og statsamtet kunne lukkes.

FRA »MIG« TIL »VI«

To personer, der nærmer sig ægteskabets alter, må forstå, at for at opnå det lykkelige ægteskab, som de håber på, skal de vide, at ægteskab ikke er en juridisk garanti, men at det indebærer, at man må ofre, dele og endog afgive nogle personlige friheder. Det medfører langvarig, streng sparsommelighed. Det medfører børn, som forårsager økonomiske byrder, ekstra arbejde, omsorg og bekymringer, men det medfører også de dybeste og smukkeste af alle følelser.

Før brylluppet er enhver nogenlunde fri til at komme og gå, som han lyster, at arrangere og planlægge sit liv, som det synes bedst, at træffe alle beslutninger med sig selv som midtpunkt. Kærester må, før de indgår ægteskab, forstå, at de hver især bogstaveligt og fuldstændig må acceptere, at denne nye, lille families bedste altid må gå forud for ægtefællernes personlige bedste. Hver af partnere må udelukke »jeg« og »mit« og erstatte det med »vi« og »vores«. Enhver afgørelse må indeholde det hensyn, at der er to eller flere, der påvirkes af den. Når hustruen står over for større beslutninger, må hun overveje den indvirkning, de vil få på forældrene, børnene, hjemmet og deres åndelige liv. Mandens valg af erhverv, socialt liv, venner, enhver af hans interesser må nu overvejes i lyset af, at han kun er en del af en familie, og at gruppens helhed må tages i betragtning.

Et ægteskab er måske ikke altid nemt og problemløst, men det kan være fyldt med stor fred. Et par kan opleve fattigdom, sygdom, skuffelse, fiasko og endog dødsfald i familien, men selv dette vil ikke berøve dem deres fred. Ægteskabet kan være vellykket, så længe selviskhed ikke viser sig. Vanskeligheder og problemer drager forældrene sammen i en ubrydelig enhed, hvis der er fuldstændig uselviskhed. Under depressionen i 1930'erne i Amerika faldt skilsmisseprocenten betydeligt. Fattigdom, fiasko, skuffelser – det bandt forældrene sammen. Modgang kan sammentømre forhold, som fremgang kan ødelægge.

AT SKÆNKE GLÆDE

Ægteskaber, der er grundlagt på selviskhed, er næsten dømt til at fejle. Den, som gifter sig på grund af rigdom, eller den, som gifter sig på grund af prestige eller social

status, bliver med sikkerhed skuffet. Den, som gifter sig for at tilfredsstille forfængelighed og stolthed, eller som gifter sig i trods eller for gøre en anden til grin, narrer kun sig selv. Men den, som gifter sig for at give lykke såvel som at modtage den, at tjene såvel som at blive betjent, og som prioriterer de tos interesser og derpå familiens, efterhånden som den kommer, vil have en god mulighed for, at ægteskabet bliver lykkeligt.

Kærlighed er som en blomst og har, ligesom legemet, brug for konstant næring. Det jordiske legeme vil hurtigt udtæres og dø, hvis det ikke hyppigt får næring. Den sarte blomst vil visne og dø uden næring og vand. Og således kan man ikke forvente, at kærligheden varer evigt, med mindre den konstant næres med kærlighedsytringer, tilkendegivelser for respekt og beundring, udtryk for taknemlighed og uselvisk hensyntagen.

Fuldstændig uselviskhed opnår med sikkerhed en anden faktor i et vellykket ægteskab. Hvis man bestandigt tilstræber den andens interesser, behagelighed og lykke, vil den kærlighed, der udspringer af forelskelse og fasttømres i ægteskab, vokse til mægtige proportioner. Mange ægtepar tillader deres ægteskab at blive forslidt og deres kærlighed at blive kold som gammelt brød eller fortærskede vittigheder eller kold sovs. Naturligvis er den næring, der er vigtigst for kærlighed, hensyntagen, venlighed, betænksomhed, omsorg, udtryk for hengivenhed, påskønnende omfavnelser, beundring, stolthed, kammeratskab, tillid, tro, partnerskab, lighed og indbyrdes afhængighed.

Når ægtemand og hustru ofte tager til det hellige tempel, knæler sammen i bøn i deres hjem med deres familie, går hånd i hånd til deres religiøse møder, lever fuldstændig rent og begge arbejder på opbyggelsen af Guds rige, så er lykken på sit højeste.

LYKKENS TINDE

For at blive virkelig lykkelig i ægteskabet må man altid trofast rette sig efter Herrens befalinger. Ingen, hverken enlig eller gift, har nogen sinde været fuldstændig lykkelig, med mindre han var retskaffen. Der er midlertidig tilfredsstillelse og overfladiske situationer i øjeblikket, men vedvarende, fuldstændig lykke kan kun udvikle sig ved renhed og værdighed. Den, som lever et religiøst liv med en dyb religiøs overbevisning, kan aldrig blive lykkelig, så længe han lever et passivt liv. Samvittigheden vil fortsat plage, med mindre den er blevet forhærdet, i hvilket tilfælde ægteskabet allerede er i fare. En nagende samvittighed kan gøre livet næsten uudholdeligt. Passivitet er ødelæggende for ægteskabet, især når partnerne er passive på forskellige måder.

Religiøse forskelle er de vanskeligste og blandt de mest uløselige af alle forskelle.

Ægteskab er indstiftet af Gud. Det er ikke blot en social skik. Uden et rigtigt og vellykket ægteskab, vil man aldrig blive ophøjet. Læs Herrens ord om, at det er rigtigt og korrekt at blive gift.

Når dette er sandt, vil den betænksomme og intelligente sidste dages hellig planlægge sit liv omhyggeligt for at sikre sig, at der ikke er nogen hindringer på vejen. Ved at gøre én alvorlig fejl kan man skabe hindringer, som måske aldrig kan fjernes, og som blokerer vejen til evigt liv og guddommelighed – vores endelige skæbne. Hvis to mennesker elsker Herren mere end deres eget liv og derefter elsker hinanden mere end deres eget liv og arbejder sammen i fuldstændig harmoni med det evangeliske program som deres grundelement, er de sikre på at få denne store lykke. Når ægtemand og hustru ofte tager til det hellige tempel, knæler sammen i bøn i deres hjem med deres familie, går hånd i hånd til deres religiøse møder, lever fuldstændig rent – mentalt og fysisk – så alle deres tanker og ønsker og kærlighed alt sammen koncentreres om deres ægtefælle, og hvis begge arbejder på opbyggelsen af Guds rige, så er lykken på sit højeste.

»OG INGEN ANDEN«

Af og til er der i ægteskabet andre ønsker på trods af det faktum, at Herren har sagt: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden« (L&P 42:22).

Dette betyder lige så meget at »du skal elske din ægtemand af hele dit hjerte og holde dig til ham og ingen anden«. Ofte fortsætter mennesker med at holde sig til deres mor eller far og deres kammerater. Nogle gange vil mødre ikke opgive det hold, de har på deres børn, og mænd og kvinder går til deres mor og far for at få råd og vejledning og for at betro sig til dem, hvor de for det meste burde holde sig til ægtefællen, og alle intimiteter burde holdes fortrolige og bevares private over for andre.

Ægtepar gør ret ved straks at finde deres eget hjem, adskilt og væk fra deres svigerfamilie på begge sider. Hjemmet kan være meget beskedent og fordringsløst, men det er dog et uafhængigt hjem. Jeres ægteskab bør være uafhængigt af hendes forældre og hans forældre. Elsk dem mere end nogen sinde, glæd jer over deres råd, påskøn deres selskab, men lev jeres eget liv, lad jer styre af jeres egne beslutninger, af jeres egne bønsomme overvejelser, efter at I har modtaget råd fra dem, som bør give dem. At holde sig til betyder ikke blot at bo i det samme hjem, det betyder at holde tæt sammen, at forblive sammen.

»Derfor er det lovligt, at ... de to skal blive eet kød, for at jorden kan opfylde formålet med dens skabelse,

og blive fyldt med det bestemte antal mennesker i overensstemmelse med deres skabelse, før verden blev til« (L&P 49:16-17).

Brødre og søstre, jeg må sige, at dette er Herrens ord. Det er meget, meget alvorligt, og der er ingen, som bør gå i rette med Herren. Han skabte jorden, han skabte menneskene. Han kender forholdene. Han fastsatte programmet, og vi er hverken intelligente eller dygtige nok til at tale ham fra disse vigtige ting. Han ved, hvad der er rigtigt og sandt.

Vi beder jer om at tænke over dette. Sørg for, at jeres ægteskab er rigtigt. Sørg for, at jeres liv er rigtigt. Sørg for, at jeres del af ægteskabet bliver varetaget på rette vis. □

Tilpasset fra en tale holdt på Brigham Young University den 7. september 1976.

Et levende vidnesbyrd

Helen Sturdevant

Det ville være noget af en underdrivelse at sige, at min mand og jeg blev overraskede, da vi opdagede, at jeg i en alder af 40 ventede et barn. Komplikationer i forbindelse med svangerskabet fik lægerne til at beordre mig i seng. Min mand gav mig en præstedømmevelsignelse, hvori jeg blev lovet, at hvis jeg ville gøre, som lægerne bad mig om, så skulle alt nok gå godt.

Men det var en hård udfordring at være sengeliggende, mens jeg bestræbte mig på at tage mig af vore to andre børns behov og holde mig selv beskæftiget.

Da wardets medlemmer blev klar over, at jeg skulle være sengeliggende resten af svangerskabet, begyndte de regelmæssigt at dukke op med mad til os. Min treårige søn blev ofte hentet, så han kunne tilbringe dagen sammen med sine venner. Og når min seksårige søn kom hjem fra skole, var der altid en eller anden, som lige kiggede forbi for at se, hvordan han havde det. Søstrene kom hyppigt og gjorde rent og tog sig af vasketøjet, og ofte endte de med at sidde ved min seng og snakke med mig.

Da vi kunne tage John med i kirke, kom en mor hen til os sammen med sin otteårige søn, som havde fastet og bedt for vores søn. Han ville se, hvordan hans tro og bønner var blevet besvaret.

Mere end to måneder før den ventede termin, fik jeg veer og fødte vores lille, svagelige søn. Han var så syg, at lægerne sagde, at vi skulle træffe forberedelser til en begravelse. Vi gik ind for at se vores lille søn, som lå helt dækket af slanger og rør i en kuvøse. Mens tårerne fik frit løb, salvede og velsignede min mand og to andre brødre vores lille baby, John. John reagerede ved at begynde at kæmpe for sit liv.

Mens min mand og jeg tilbragte mange dage og nætter på hospitalet, fortsatte wardets medlemmer deres barmhjertighedsgerninger for vores familie. Mere end en gang under svangerskabet og mindst to gange efter fødslen fastede og bad hele wardet for os.

Engang da vi fik lov til at tage John med i kirke, selv om han stadig fik ilt, kom en mor hen til os sammen med sin otteårige søn. Hun spurgte stille og næsten ærbødigt, om hendes søn måtte se den lille. Hun forklarede, at hendes søn havde fået en forståelse af, hvorfor vi tjener og udviser kærlighed ved at faste og bede for andre. Han ville se, hvordan hans faste og bønner var blevet besvaret. Han kiggede på den lille og græd. Han sagde til sin mor, at han var glad for at kunne faste og bede. »For,« som han sagde, »se, hvad vor himmelske Fader har gjort.«

I dag er John en livlig, energisk og kærlig 17-årig. Han er et levende vidnesbyrd for medlemmerne af det gavmilde ward og deres tro og kærlighed. Ord kan ikke udtrykke den taknemlighed, vi føler for dem og vor himmelske Fader.

Helen Sturdevant er medlem af Parkwood Ward i Oak Hills Stav i Austin i Texas

At bære hans navn

Raúl García

En dag, mens jeg tjente i Fort Worth-missionen i Texas, havde min kammerat og jeg lige forladt nogle undersøgeres hjem, da vi blev klar over, at vi ikke havde nogen middagsaftale. Vi besluttede os for at spise på en af de mange fastfood-restauranter i nærheden.

Da jeg kom hen til kassen, bad ekspedienten mig om mit navn, så hun kunne kalde mig over højtaleren, når min mad var klar. »Ældste Garcia,« svarede jeg.

Kvinden så ikke ud til at kunne forstå mit engelske. Atter spurgte hun mig om mit navn. For at undgå flere misforståelser pegede jeg på mit

ILLUSTRATIONER: BRIAN CALL

Ekspedienten så ikke ud til at forstå mit engelske, da jeg sagde, hvad jeg hed. For at undgå flere misforståelse pegede jeg på mit navneskilt, som bar både mit og Kirkens navn på spansk.

navneskilt, som bar mit navn og Kirkens navn på spansk.

Da jeg vendte mig for at sætte mig hen til min kammerat og vente på maden, lagde jeg tilfældigvis mærke til det navn, som hun havde skrevet. I stedet for at skrive mit navn, havde hun skrevet »Jesucristo«. Måske havde hun begået den fejltagelse, fordi Frelserens navn træder meget tydeligt frem i Kirkens logo. Eller måske havde hun bare ikke kigget ordentligt efter.

Hver gang jeg tænker på den lille hændelse, får jeg et stærkt ønske om, at folk skal tænke på Jesus Kristus, når de ser mig – ikke på grund af navneskiltet, men fordi jeg bærer hans navn ved at gøre det, som han har lært os at gøre.

Raúl García er medlem af Pomona 3. (spanske) Ward i Covina (spanske) Stav i Californien

Almindelige mennesker

Maria Mabilia

For et par år siden var min mand og jeg på vej hjem til Italien efter et besøg i templet i Frankfurt. Med os i bilen havde vi et andet ægtepar og en ung mand, der snart skulle af sted på mission. Vi havde tilbragt en vidunderlig uge i templet, men på vejen hjem følte jeg mig urolig, og jeg vidste ikke hvorfor.

Mens vi stadig befandt os i Tyskland, lagde jeg mærke til, at min mand, Angelo, drejede fra et forkert sted. For ikke at gøre de andre passagerer urolig, undlod jeg at sige noget. Pludselig blev vi ramt af en stor lastbil, som kørte i den modsatte retning. Sammenstødet var så voldsomt, at vores bil snurrede ukontrollabelt rundt. Angelo var magtesløs. Det eneste, vi kunne gøre, var at bede.

Vores bil standsede endelig, da den drønede ind i et træ. Samtlige ruder blev knust, og der var glas over det hele. Selv mine briller var knust. Kort efter fik jeg at vide, at der var seks andre biler involveret i ulykken, og at nogle af de tilskadekomnes tilstand var kritisk.

Ambulancerne ankom og tog min mand, det andet ægtepar og nogle af de andre sårede med på hospitalet. Den unge, kommende missionær og jeg blev efterladt på ulykkesstedet. Jeg følte mig forvirret og fortabt, eftersom jeg befandt mig i et fremmed land uden min mand og uden nogen oplysninger om, hvad der skulle ske. Og derfor blev jeg ved med at opsende stille bønner til min himmelske Fader. Hans svar kom næsten med det samme.

En mand kom hen til mig. Han var tysker, men talte engelsk til mig. Selv om jeg hverken forstår tysk eller engelsk, forstod jeg dog, at han tilbød at køre os hen til hospitalet. Han var på cykel, så han sagde, at han ville cykle hjem efter sin bil.

Så var vi alene igen. Men kort efter dukkede endnu en mand op. Han talte italiensk! Jeg blev så glad, at jeg gav ham et knus og begyndte at græde. Han ville også gerne hjælpe os, men også han skulle først hente sin bil.

Efter ulykken kørte ambulancefolkene de sårede på hospitalet. Jeg stod tilbage uden min mand i et land, hvor jeg ikke forstod sproget, så jeg blev ved med at henvende mig til min himmelske Fader i bøn.

Kort efter vendte begge mænd tilbage. De læssede vore kufferter over i deres biler og kørte os ud til hospitalet. Den anden mand tog af sted, men den første mand blev hos mig hele dagen og hjalp mig med at finde min mand, købe nye briller og finde et hotelværelse. Men frem for alt opmuntrede og støttede han mig.

Da han vendte tilbage den næste dag, kunne jeg ikke lade være med at tænke på lignelsen om den barmhjertige samaritaner. Skønt denne mand hverken kendte mig eller min mand, hjalp han os gennem en meget vanskelig tid.

Samme dag fandt jeg frem til nogle lokale kirkemedlemmer, som jeg kontaktede. Næsten med det samme ankom missionspræsidenten og biskoppen. De var fremmede, men i deres ansigter så jeg Jesu Kristi rene kærlighed. Mens min mand og vores rejsefæller kom til hægter,

Og der stod vi så – en russer og en amerikaner – ansigt til ansigt og fløjtede sammen i harmoni en af genoprettelsens smukkeste salmer.

hjalp Kirkens medlemmer os. Hver gang de kom på besøg, bragte de os deres kærlighed.

Den vigtigste velsignelse, som vi modtog i den svære tid, var påmindelsen om den store kærlighed, som Gud nærer til sine børn. Nu ved jeg af egen erfaring, at hvis vi stoler på ham, lader han os aldrig i stikken, men er ved vores side i form af almindelige mennesker.

Maria Mabilia er medlem af Como Gren i Como Distrikt i Italien

Russisk duet

Swen Nielsen

Efter en travl uge, hvor jeg havde virket som tempeltjener i templet i Stockholm, tog jeg hen på vaskeriet i gæstehjemmet for at vaske noget tøj. Mens jeg fyldte vaskemaskinen, fløjtede jeg uden at tænke videre over det en af mine yndlingssalmer, nemlig »På bjergets høje top« (*Salmer og sange*, nr. 4). Den salme og dens omtale af folk i fjerne lande, som hører om evangeliet og tjener Herren, har altid vundet genklang hos mig. Jeg har altid følt, at jeg var en af dem, som salmen omtaler, for jeg er født i Danmark, hvor jeg blev omvendt til evangeliet, og som 14-årig flyttede jeg til Utah med min familie.

Mens jeg ordnede mit vasketøj, trådte en russisk bror, som besøgte templet i den uge, ind. Da han kom, holdt jeg op med at fløjte. Han begyndte straks at fløjte den samme salme, som jeg havde fløjtet. Da han holdt op, pegede han på mig. Jeg fløjtede videre, derfra hvor han var stoppet.

Så begyndte han at fløjte salmen forfra igen, hvorefter han pegede på mig og holdt op med at fløjte. Ingen af os kunne tale den andens sprog, så derfor måtte vi pege. Men jeg forstod, hvad han mente, og jeg begyndte forfra, ligesom han havde gjort. Han fløjtede en smuk harmoni til min melodi.

Og der stod vi så – en russer og en amerikaner – ansigt til ansigt og fløjtede sammen i harmoni en af genoprettelsens smukkeste salmer. Vi nåede ikke at fuldføre salmen, før vore øjne fyldtes af tårer. Til sidst måtte vi stoppe. Vi omfavnede hinanden, og så sagde han de eneste engelske ord, jeg hørte fra hans mund: »Russisk duet«.

Jeg tror, at vi begge var overvældet af taknemlighed for Jesu Kristi evangelium, som nedbryder kulturelle og geografiske barrierer. Vores tro og hengivenhed gjorde det muligt for os, som kom fra fjerne lande at stå sammen som brødre i evangeliet i et fremmed land og glæde os sammen, mens vi udtrykte det, som salmen siger: »På bjergets høje top, et banner vajer frit, nationer, se nu op, Guds folk har kæmpet stridt«. □

Swen Nielsen og hans hustru, Shirlene, vendte hjem fra deres mission i templet i Stockholm i juni 2001 og er medlemmer af Slate Canyon 4. Ward i Provo Stav i Utah.

TIL HØJRE, OVENFRA OG NED: PORTRÆT AF EDWARD PARTRIDGE; UDSNIT AF *MISSOURI I FLAMMER*, AF GLEN S. HOPKINSON; *DRAG UD I ØDEMARKEN*, AF ROBERT T. BARRETT; FOTO AF KIRKENS ADMINISTRATIONSBYGNING: WELDEN C. ANDERSEN; MALERI AF TEMPLET I BOSTON I MASSACHUSETTS: JAMES PORTER; UDSNIT AF *BRODER JOSEPH*, AF DAVID LINDSLEY

Vidste du det?

DEN FØRSTE BISKOP

Edward Partridge var den første biskop i den genoprettede kirke. Siden 1850 er han også blevet betragtet som Kirkens første Præsiderende Biskop. Han blev født i 1793, og da han var i tyverne, blev han skuffet over tidens trossamfund. Efter at have undersøgt Kirken blev han døbt i 1830 af profeten Joseph Smith. Profeten sagde om biskop Partridge: »Han var et forbillede i gudfrygtighed, en af Herrens store mænd, kendt for sin trofasthed og tålmodige udholdenhed indtil enden« (»History of Joseph Smith«, *Times and Seasons*, 15. september 1843, s. 320).

Edward blev biskop mindre end to måneder efter sin dåb (se L&P 41:9), og han fik så sandelig brug for den »tålmodige udholdenhed«, som profeten Joseph nævnte. Han og hans familie blev udsat for bitter forfølgelse. Engang blev han slæbt ud af sit hjem og rullet i tjære og fjer af en pøbelhob.

Biskop Partridge døde i Nauvoo i maj 1840 efter alvorlig sygdom. Han var da kun 46 år gammel. Om Edward Partridge har Herren sagt: »... hans hjerte er rent for mig, thi han er uden svig som Nathanael fordum« (L&P 41:11). Fra Lære og Pagter erfarer vi, at Herren har taget biskop Partridge op til sig selv (se L&P 124:19).

LEDERSKABSTIPS

Effektive ledere er også gode lærere. En statslig embedsmand spurgte engang profeten Joseph Smith, hvordan han kunne »lede så mange mennesker« og »bevare så perfekt en orden«. Profeten svarede: »Jeg lærer dem de korrekte principper, og så styrer de sig selv« (som citeret af John Taylor, »The Organization of the Church«, *Millennial Star*, 15. november 1851, s. 339). Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede: »Velforkyndte lærdomme og principper har stærkere indflydelse på folks adfærd end regler« (»Undervisning i evangeliet«, *Liahona*, januar 2000, s. 96). Store ledere motiverer andre ved at dele ud af deres viden og ved at være trofaste eksempler. De inspirerer deres tilhængere til at gøre godt.

DET SKETE I OKTOBER

Det følgende er nogle få betydningsfulde begivenheder, som udspillede sig i Kirkens historie i oktober måned.

17. oktober 1830: Parley P. Pratt, Oliver Cowdery, Peter Whitmer jun. og Ziba Peterson drog på mission til lamaniterne (se L&P 32). Undervejs underviste og døbte de Sidney Rigdon og hans menighed i Kirtland-området i Ohio.

2. oktober 1917: Kirkens administrationsbygning i Salt Lake City blev fuldført. I dag rummer bygningen kontorer, som benyttes af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og andre generalautoriteter.

1. oktober 2000: Præsident Gordon B. Hinckley indviede templet i Boston i staten Massachusetts. Det var Kirkens fungerende tempel nummer 100. ☐

Sådan anvender du *Liahona* for oktober 2002

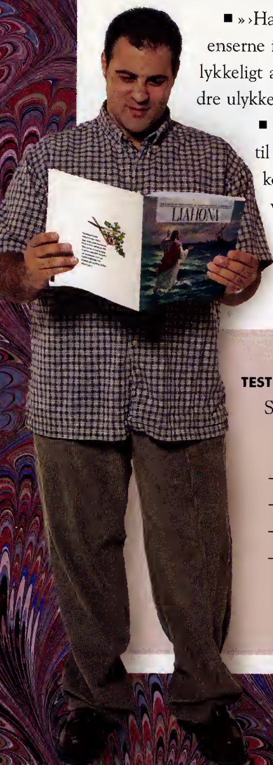
FORSLAG TIL SAMTALE

■ »Frygt ikke«, side 2: Præsident James E. Faust fortæller historien om Hans, en ung mand, som var med til at redde sin storebror. Hvad var der sket, hvis Hans og de andre redningsfolk havde lyttet til deres frygt? Hvilken frygt kan du nægte at lytte til?

■ »Åndelige krokodiller«, side 8: Præsident Boyd K. Packer sammenligner krokodiller med åndelige rovdyr. Hvilke »åndelige krokodiller« er der? Hvordan kan du undgå dem?

■ »›Harmoni i ægteskabet‹«, side 36: Hvad er ingredienserne i præsident Spencer W. Kimballs opskrift på et lykkeligt ægteskab? Hvordan kan disse ingredienser hindre ulykke eller misforståelser i ægteskabet?

■ »Den tid kommer«, side L6: Ville du være villig til at faste og bede for, at missionærerne kunne komme til lande, hvor evangeliet endnu ikke bliver forkyndt? Hvordan tror du, at du ville have det, når missionærerne ankom?

EMNER I DETTE NUMMER

L = *Lille Liahona*

TEST DIN VIDEN

Sæt de forskellige halvfjerdserkvorummer sammen med de områder, som de tjener i.

____ 1. Første og andet kvorum
____ 2. Tredje kvorum
____ 3. Fjerde kvorum
____ 4. Femte kvorum

a. Mexico, Mellemamerika og Sydamerika
b. Europa, Afrika, Asien, Australien, New Zealand, Filippinerne og Stillehavsområdet
c. USA og Canada
d. Hele verden

Find svarene på side 31 i dette nummer.

get hjem

en
, vi
og åben-
riteter.
under
ende
baret
konfe-

sandhe-
rder
det
ne
kæmpe

ende
er og
Herrens
s af

r stan-
irkens

medlemmers interesse i højere grad end de udgaver af … tidsskrifterne, som indeholder Brødrenes budskaber fra Kirkens generalkonferencer.«

Det Første Præsidentskab:
Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney
1. juli 1974

»Vi mener, at Kirkens tidsskrifter er vigtige redskaber i undervisningen af evangeliet. Hensigten med dem er ikke alene at styrke Kirkens medlemmers tro, forkynde det evige evangeliums sandhed og holde medlemmerne informeret om aktuelle og vigtige retningslinjer, programmer og begivenheder, men også at sørge for gode artikler, som kan underholde og berige dem.

Men disse hensigter kan ikke føres ud i livet, medmindre tidsskrifterne når ud til vore medlemmers hjem og rent faktisk bliver læst. Vi gentager og fremhæver derfor atter vores anmodning om, at vi gør alt, hvad vi kan for at få vore tidsskrifter ud i så mange hjem, som muligt.«

Det Første Præsidentskab:
Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney
2. oktober 1972

Lad andre få glæde af profeternes ord

Hvert eneste nummer af *Liahona* indeholder budskaber fra profeter, seere og åbenbarere. Hvor er det dog en stor velsignelse at kunne nyde godt af deres vejledning.

Nu er et godt tidspunkt at –

- begynde at abonnere.
- forny dit abonnement.
- give et gaveabonnement til en ven eller en slægtning.

Du kan bestille *Liahona* på en af følgende måder:

- I USA og Canada kan du ringe på nummer 1-800-537-5971.
- I modsætning til de centraleuropæiske og østeuropæiske områder benytter de nordiske lande abonnementsformularer. Kontakt dine wards- eller grensledere for at få et girokort samt oplysning om, hvordan du betaler for dit abonnement på *Liahona*.
- I alle andre områder kontakter man wards- eller grensledere for at forhøre sig om, hvordan man tegner abonnement. De kan enten hjælpe dig med at bestille et abonnement eller sætte dig i kontakt med dit lokale distributionscenter.

Du kan bestille *Liahona* på følgende sprog:

- **Tolv numre om året:** Dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, russisk, samoansk, spansk, svensk, tagalog, tongansk, tysk og ukrainsk
- **Seks numre om året:** Cebuano, indonesisk, thai og ungarsk
- **Fire numre om året:** Bulgarsk, fijiansk, ilokano, kiribati, polsk, rumænsk, tahitiansk, tjekkisk og vietnamesisk
- **Tre numre om året:** Haitisk
- **To numre om året:** Albansk, armensk (øst), cambodjansk, estisk, hiligaynon, malagasisk, marshallesisk, mongolsk, pangasinan, tamil, telugu, og waray
- **Et nummer om året:** Kroatisk, islandsk, lettisk, litauisk, sinhala og slovensk

Hav følgende oplysninger parat til dine wards- eller grensledere, som vil give dig et girokort samt information om, hvordan du kan betale for abonnementet. Du vil ikke blive registreret som abonnement, før du har betalt giroen. (Dette er ikke en bestillingsseddel, som du kan sende til distributionscentret).

Ved eget abonnement:

Dit navn ______________________

Din adresse ______________________

____

____

Dit ward eller din gren ______________________

____

Dit telefonnummer ______________________

Den sprogudgave af *Liahona*, som du ønsker ______________________

____

Ved gaveabonnementer:

Modtagerens navn ______________________

Modtagerens adresse ______________________

____

____

Modtagerens ward eller gren ______________________

____

Modtagerens telefonnummer ______________________

Den sprogudgave af *Liahona*, som du ønsker ______________________

____

Lad andre få glæde af profeternes ord. De kan styrke og velsigne dig og dine kære.

GENERAL-KONFERENC NUMRENE UDKOMMER TIDLIGERE

Ville det ikke være dejligt at modtage konferencenumren *Liahona* tidligere? Det er, hvad der fra og med næste nummer.

Fra og med november 2002 udkommer konferencebudskaberne maj- og novemberudgaverne af *Liahona*, i stedet for i januar og juli vil du meget tidligere kunne studer levende profeters ord og efterleve inspirerede belæringer.

Det kan betyde, at maj- og nove berudgaverne bliver en smule forsi kede, men resultatet bliver altså, a modtager konferencenumrene af *Liahona* tidligere.

Hvis du har spørgsmål, så konta dine wards- eller grensledere eller lokale distributionscenter.

***Nebukadnesars drøm*, af Robert T. Barrett**
»Daniel svarede kongen: ›Den hemmelighed, som kongen spørger om, kan hverken vismænd, besværgere, mirakelmagere eller himmelgranskere fortælle kongen. Men der er en Gud i himlen, som kan åbenbare hemmeligheder, og han har meddelt kong Nebukadnesar det, som skal ske ved dagenes ende‹« (Dan 2:27-28).

»Af og til lader Herren os få prøvelser, som gør os til nyttige tjenere. I vores ønske om at præstere noget overser vi ofte, at Herren søger at rense os fra falsk stolthed og tåbelige ambitioner, så han kan lære os, hvad det vil sige at være discipel.« Se Præsident James E. Faust, »Frygt ikke«, side 2.

DANISH
4 02229 90110 4